

KOMMUNISTISK POLITIK

Ingen studehandler om overlevelse!

COUNTDOWN TO COPENHAGEN

Nr. 21

13. årg.

2009

23. oktober

-

6. november

Støttepris 20 kr.

TEMA: OBAMAS KRIGE

Galimatias sat i system s. 2 • Et samfund på vedvarende energi s. 3 •
Gør fattige landsdele fattigere! s. 4 • Tre 'arbejderpartier' i København s. 5 •
OK-konference med kniven for struben s. 6 • Fantastiske FredsVagt s. 8 •
Før vi fik bil s. 11 • Nobama, Nobel, Noway s. 12 • ALBA til København s. 14 •
Sucre: Den ny valuta s. 15 • Pakistan: USA's ny krig s.17 •
AfPak: Krig på to fronter s. 18 • Debat s. 22 • Krisens anden bølge s. 24

Galimatias sat i system

KOMMUNISTISK POLITIK

Middelalderlig tænkning med straf og øget straf er blevet Met universalmiddel for regeringen og dens støtteparti Dansk Folkeparti – og en stor del af den såkaldte opposition vover ikke andet end at hyle med i koret.

Problemfamilier med kriminelle unge skal straffes økonomisk og fratages børnechecken.

Den kriminelle lavalder skal sættes ned fra 15 til 14 år, selvom al ekspertiser og et klart flertal af danskerne er imod det. Der er ingen bundgrænser for hvad der kan og skal straffes. Det er ren galimatias. Nogle af de reaktionære politistatspolitikere vil tilmed helt afskaffe begrebet kriminel lavalder: *Vi skal komme efter jer! Også i børnehaver og vuggestuer!*

14-årige børn skal sættes i fængsel og forsynes med fodlænker. Sociale problemer skal løses med jernnæven - med stat og regering som straffende gud.

Det er en recept, der bliver brugt til at vinde valg med. Og kommunal og regionsvalg er overhængende tæt på.

Den reaktionære regering er godt i gang med at kriminalisere den nuværende ungdomsgeneration – og alle kommende generationer. Der er krise i Danmark og i verden, og regeringen ved, at den bliver langvarig og truer både de unges og de nuværende børneårganges fremtidsperspektiver. Og den frygter deres sunde protestreaktioner.

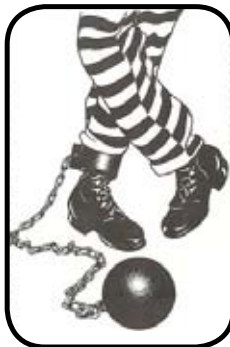
Ungdomsrevolter i Frankrig og Grækenland - eller kampen omkring Ungdomshuset - skræmmer reaktionen. Derfor vil den komme alle protester i forkøbet med straf. Derfor ligger den i en reel omend uerklæret krig mod ungdommen – uanset etnisk oprindelse. Derfor indføres politistaten – angiveligt for at forsvare 'demokratiet'.

Der er krise og. Danmark er i krig i fjerne lande, hvor ungdom bruges som kanonføde til at slå unge, mænd, kvinder og børn ihjel. Også dér for at forsvare 'demokratiet' – a la Afghanistan.

Den verden, børnene og de unge vokser op til, er ikke den verden af muligheder, fuppolitikkerne lover. Den enkeltes fremtid er usikker, verdens fremtid er usikker i sig selv. Hver dag forkyndes at klimakatastrofen vokser til det uoverskuelige.

Den sundeste og mest aktive del af befolkningen – dvs. ungdommen – vil redde verden. Den har i sinde at fortælle det på gaderne og gennem demonstrationer og aktioner til de politiske ledere og andre notabiliteter, der vil strømme til København i forbindelse med klimatopmødet i december. Men det kan ikke tillades. Derfor fremsætter den konservative justitsminister Brian Mikkelsen, der i sin grønne ungdom var aktivist for apartheidregimerne i Afrika, et lovforslag, der rummer det største attentat på ytrings- og forsamlingsfriheden siden Danmark var besat sydfra.

Potentielle demonstranter skal kunne administrativt tilbageholdes uden rettergang og demonstranter risikerer fængselsstraffe og kæmpebøder, hvis de befinder sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.

Lovforslagene udvider politiets beføjelser til det diktaturstatslignende – med garanti for, at de vil blive misbrugt. Det vil kunne gennemføre præventive arrestationer af hvem som helst – og ikke mindst folk, der med lovlige eller ulovlige metoder er havnet i PETs og FETs registre.

Det såkaldte regeringsalternativ med socialdemokraterne i spidsen har ikke sagt fra, og det ventes at politistatslovgivningen indføres uden problemer i god tid inden klimatopmødet, der leverer påskudet for lovene. Men de vil være der og blive brugt længe efter notabiliteterne er draget hjem.

Krigsforbryderregeringen og dens justitsminister ønsker at vise verden et billede af et Danmark, hvor alt ånder fred og ro – verdens lykkeligste folk i verdens lykkeligste land. Det skal demonstranter ikke komme og blande sig i.

Men mistillid og straf sat i system er sikker på fiasko, og at fremkalde nye problemer og sociale eksplosioner. En ungdom der hele tiden trues og lades i stikken vil ikke i længden vende den anden kind til. Og det er på tide, at resten af Danmark gør fælles sag med sine børn og unge og får stoppet reaktionen og dens galimatias!

Redaktionen 20. oktober 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

PK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 30.10.09

Et samfund på vedvarende energi

Krig er den største miljøforbryder, man kan forestille sig. De medfører ikke bare uoprettelige skader på miljøet, men også på menneskesamfundet, infrastrukturen og menneskene selv. I Vietnam flere generationer efter og blandt amerikanske veteraner lider man endnu af virkningerne af det giftige afløvningsmiddel Agent Orange, som den amerikanske hær hældte ud over det meste af landet i jagten på partisaner. I Falluja, Irak, frygter kvinderne at blive gravide. For de kan føde børn med flere hoveder, øjne de gale steder og mange andre deformiteter. Overlever de er det til et umuligt liv med utallige sygdomme. Flere og flere børn er født deformede siden 2004, hvor amerikanske soldater gjorde flittig brug af det forbudte hvid fosfor.

Ingen er endnu blevet retsfulgt for sådanne miljøforbrydelser. Producenterne af de giftige kemikalier har tjent styrtende med penge. Ingen er retsfulgt for masse mord eller ødelæggelse af det irakiske samfunds veludviklede infrastruktur eller resterne af den afghanske.

En klimakatastrofe er værre end en verdenskrig, forkynder den britiske premierminister Gordon Brown.

” Hvis vi ikke gør noget for klimaet, vil det have værre følger end to verdenskrige. Derfor er det nødvendigt, at klima-topmødet i København i december bliver en succes”, sagde han på et møde for verdens økonomiske stormagter i London den 19. oktober.

Men krigen er en del af klimakatastrofen, der har bygget sig op.

Nu mødes Gordon Brown og nogle af de andre generaler i ’krigen mod terror’, de ansvarlige for krig og ødelæggelse, i København til klimatopmøde. ’For at afgøre planetens fremtid’, som Greenpeace andægtigt siger, og godt beskyttet mod klimaaktivister og antikrigs-demonstranter af Brian Mikkelsens uropakke og et veludstyret politi med militæret i baghånden.

Greenpeace ønsker en ’fair, juridisk bindende og ambitiøs klimaaf tale’, der indeholder:

- En reduktion af udslippet af drivhusgasser med mindst 40 procent i 2020 (i forhold til 1990-niveau) i verdens rige lande. Heraf skal minimum tre fjerdedele opnås nationalt.

- En klimafinansieringsmekanisme, der kanalisere 110 milliarder € fra de rige lande til de fattige. Disse penge skal gå til reduktion af CO₂-udledningerne i de fattige lande, til klimatilpasning og til en indsats for at stoppe skovrydning.

- Et stop for rydning af regnskov i 2020.

Det lyder godt. Det er hverken teknisk eller økonomisk umuligt, i princippet. Det eneste, der er til hinder, er de imperialistiske magter og de multinationale selskaber, som profiterer på planetens nuværende bedrøvelige tilstand og katastrofekurs. Hvordan skal miljøødelæggerne, klima- og krigsforbryderne, kunne redde planeten?

Der kommer ingen fair og bindende aftale med disse punkter ud af topmødet i København. Der vil komme en masse uforpligtende varm luft. København bliver et propagandistisk CO₂-udslip.

Det er verdens arbejdere, almindelige folk, der må redde planeten fra den skæbne, magthaverne bereder. De må gå i brechen for omstillingen fra fos-

sile brændstoffer til vedvarende og bæredygtig energi, og lade atomkraften ligge som et evolutionært fejlskud. Og de må gøre det først og fremmest på national basis, og skære igennem politikernes udenomssnak om nødvendigheden af internationale aftaler. Det er ikke nødvendigt med internationale aftaler for at Danmark skal stoppe indkøbene af fattige landes CO₂-kvoter og gøre noget ved udslippet her – ved at investere i vedvarende og ikke-forurenende energi. Hvad forhindrer Danmark i at gøre sig helt uafhængig af fossile energikilder som olie og gas senest i 2040, som Verdensnaturfonden foreslår? Dens klimachef John Nordbo siger:

- Der skal investeres massivt i de grønne industrier. I øjeblikket er det kun inden for solceller, vindkraft og bi brændstoffer, hvor der er tilstrækkelig stor vækst. Der har der været vækstrater på mellem 20 og 30 procent årligt. Men det er nødvendigt, at der er så høje vækstrater i omkring 20 forskellige af de industrier, der kan levere grønne løsninger, hvis vi skal have hånd om klimaproblemet.

Efter WWF’s mening er det nødvendigt ’at omlægge samtlige dele af vores økonomi i løbet af fem år’ for at undgå klimakatastrofen som følge af den globale opvarmning.

- Det tager tid at opbygge en industri, der kan levere de produkter, der skal til for at løse klimaproblemet. Der skal skaffes råstoffer, kapital og uddannet arbejdskraft. Derfor siger vi, at de næste fem år er helt afgørende, siger John Nordby, og understreger:

- De rige vestlige lande må gå forrest og omstille samfundene. Det vil skabe et marked for de nye teknologier og betyde, at andre kan følge efter.

Den eneste hindring er imperialismen og den kapitalistiske profitjagt. Den gør klimakatastrofen uundgåelig. Derfor vil demonstranterne ved topmødet også vise mod en anden vej og en anden verden end krigenes og katastrofernes. En vej der fjerner imperialismen og profitjagten.

Kommunalvalg 09

Gør fattige landsdele fattigere!

En undersøgelse fra FOA dokumenterer, at der er stor forskel på den kommunale service i Danmark. Regeringens politik er at sende regningen for skattelettelser, privatiseringer og prestigeprojekter til Danmarks i forvejen fattigste områder

Valget til kommunalbestyrelser og de regionale råd den tredje tirsdag i november – den 17. – nærmer sig hastigt. Partiernes og listernes forberedelser har længe været i gang. De har travlt med at fortælle alt det gode, de vil gøre de næste fire år, samtidig med at de bortforklarer de brudte løfter og forværringer i den snart udløbne periode, hvor den reaktionære kommunalreform blev gennemført. Og der er meget at skjule. Ikke mindst for VKO-regeringen.

Skattestigninger

I budgetterne for 2010 har kommunalpolitikkerne under ét strammet skatteskruen med 769 mio. kr. Det er en betydelig overskridelse af rammen på 500 mio., der var aftalt mellem Kommunernes Landsforening og regeringen til særligt økonomisk trængte kommuner.

Aftalen går bl.a. ud på, at den kommunale skatteforhøjelse krone for krone modsvares af en tilsvarende statslig skattenedsættelse. I det samlede billede betyder det, at borgerne i de rigeste kommuner får en skattenedsættelse, fordi man i de fattigste bliver nødt til at hæve skatten.

Pengene skal folketinget finde på finansloven. Det forventes, at en af indtægterne kan blive at udstede en dummebøde til alle landets kommuner for ikke at overholde den indgåede aftale.

Venstres kommunalordfører, Erling Bonnesen, fortæller, at sagen er helt

simpel: Når kommunerne sætter skatten op med mere end tilladt, falder hammeren.

Sanktionerne betyder, at staten i det første år inddrager tre fjerdedele af overskridelsen. Det resterende beløb inddrages gennem nedsættelse af bloktilskuddet til kommunerne.

Det såkaldte skattestop er systematisk usolidarisk politik i praksis.

Afstand dræber

Såkaldte superhospitalet skal efter regeringens ønske opbygges i Aalborg øst, Hillerød og Gødstrup ved Herning. Udbygningen vil betyde, at eksisterende hospitalet i nærheden bliver nedlagt, når de nye efter planen er opført – om 15 års tid. I mellemtiden kan de vinke farvel til nødvendige renoveringer og moderniseringer.

Kommunalvalg 2009

Planlagte lukninger eller blot forslag til lukninger af lokale sygehuse betyder erfaringsmæssigt, som altovervejende hovedregel, en usikkerhed, der næsten med det samme giver sig omslag i vanskeligheder med at fastholde uddannede sygeplejersker og læger.

Planerne for storhospitalet er tæt forbundet med udbygningen af motorvejsnettet, og de betyder, at patienter i fremtiden kan få over 100 km til nærmeste sygehus. Et livstruende problem for akutte patienter, der ikke mindst tæller ofre for arbejdsulykker.

I Holstebro, der tabte kampen til Herning om placeringen af det nye storhospital, er spørgsmålet et centralt emne i valgkampen. Ifølge Holstebro Dagblad deltog 1500 i weekenden op til folketingets åbning i en demonstration indkaldt af Aktionsgruppen til bevarelse af Holstebro Sygehus. De lokale socialdemokrater fører sig frem på at være i opposition til socialdemokraterne i regionen, uden at de dog har forladt partiet af den grund.

I regeringen er man ligeglad med de akutte patienter – og alle andre argu-

menter, der understøtter, at lokale sygehuse kan holde kvaliteten og dække de fleste lokale behov. Store sygehuse, der fokuserer på få specialer, er en del af en storeuropæisk plan for privatisering af behandling.

Til erstatning for den akutte modtagelse opbygges der i hele landet lægehuse med døgnbemanding, hvor mere eller mindre privat ansatte står klar med hæfteplaster, hvis du har råd.

Som det beroligende lyder fra sundhedsminister Jakob Axel Nielsen til de vrede vestjyder:

"Allerede inden det nye sygehus står færdigt, vil vi sørge for at etablere skadesklinikker i Lemvig-området. Man skal jo ikke ud og køre langt til et akut-sygehus, hvis man falder ned af gyngen eller man har skåret sig i fingeren."

Det afhænger af, hvor du bor

FOA har lavet en undersøgelse af de forskellige kommuners nettodriftsudgifter på ældre over 65 år.

Ud af de 98 kommuner placerer de fem største byer, med en tredjedel af landets ældre, sig i top 15 på listen som dem, der bruger mest, mens der er en klar tendens til, at Udkants-Danmark placerer sig relativt i bunden.

København er i sin helt egen klasse. Her bruges ifølge undersøgelsen 74.707 kr. pr. person over 65, hvilket er 20.000 kr. mere end de resterende i toppen, der balancerer omkring 54.000 kr.

Opgørelsen over udgifter på et enkelt område som ældrepleje bekræfter, at Danmark er delt i relativt rige og absolut fattige kommuner.

Men undersøgelsen siger ikke noget om, hvad pengene rent faktisk bruges på. Om der er tale om, at det generelle omkostningsniveau simpelthen stiger efter byernes størrelse, eller om de ældre bliver ældre i storbyerne – eller omvendt – det spørgsmål står åbent.

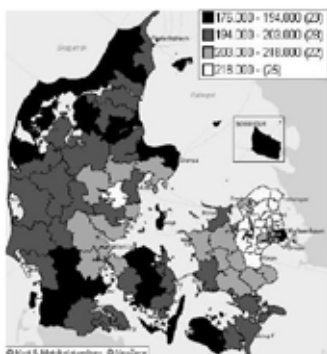
Hvad der gør metoden troværdig, er, når kommunerne opstilles efter antallet af ældre, og det viser sig at der er utrolige spring mellem de beløb, som kommunerne har afsat på budgettet. F.eks. mellem Guldborgsund, der har afsat

40.000, og nabokommunen Lolland, hvor de ældre må nøjes med 34.000.

FOA konkluderer: "Når der er så store variationer i udgifterne pr. ældre, så er det svært at forestille sig, at kommunerne kan tilbyde en ensartet service over for de ældre. Vores velfærdssamfund burde fungere som en garanti for, at alle i det her land har de samme muligheder for pleje og omsorg. Derfor er det beskæmmende at se, at der er så stor forskel i udgifterne – og sandsynligvis også på servicen – afhængigt af, hvor i Danmark man er bosat."

De ældre og ansatte i ældresektoren i storbyerne har ikke mærket til, at de skulle have det så meget bedre end andre.

Undersøgelsen dokumenterer samtidig, at der har været end generel tendens til lavere forbrug på ældreomsorg i hele landet.

Den sorte farve viser de fattigste områder

Ringere daginstitutioner

Kvaliteten i dagtilbuddene er ikke blevet bedre inden for de sidste par år, mener næsten halvdelen af forældrene i en forældreundersøgelse, som Capacent har lavet for BUPL. Hver fjerde mener endda, at kvaliteten er blevet ringere. Næsten ingen forældre mener, at kvaliteten er blevet bedre.

Undersøgelsen er lavet på baggrund af interviews med 939 forældre til børn af pasningstilbud. Og den viser også, at især forældre i Århus og Vejle mener, at kvaliteten er blevet ringere. Og at forældre på Sjælland, Midtjylland og i Syddanmark er mere utilfredse med deres dagtilbuds kvalitet end forældre i resten af landet.

Den nævnte FOA-undersøgelse viser også, at der også store forskelle fra kommune til kommune med hensyn til udgifterne pr. barn. I toppen, som den kommune, der bruger flest penge pr. barn, ligger Glostrup Kommune med 57.955 kroner i 2009. I bunden ligger Billund Kommune med 29.373 kroner pr. barn.

FOA's konklusion kan trækkes betydeligt skarpere op: Hele den kommunale service, og især landets fattigste områder, skal løftes markant.

-fsk

Tre 'arbejderpartier' og LO i København

Vindfrikadeller og luftsteg

LO-Storkøbenhavn har lavet en aftale op til kommunalvalget med S, SF og Enhedslisten, der stiller op på et fælles grundlag

Nu er det mere end fire år siden, at Ritt Bjerregård blev trukket op af hatten, gjort til overborgmesterkandidat samt valgt til posten med løftet om 5.000 boliger til 5.000 kr. i månedlig husleje. Det gik ikke. Socialdemokratiet er for nylig gået i bunkeforlig på Rådhuset om nye boliger til 7.000 kr. i husleje.

Nu er Frank Jensen trukket op af hatten, men han har blot ikke den samme effekt. Det har LO-Storkøbenhavn, SF og Enhedslisten til gengæld hjulpet ham med.

For første gang i historien går 'arbejderflertallet' til valg på et fælles grundlag – formuleret af LO-Storkøbenhavn. Det er blevet slået stort op i pressen, at det nu er fagbevægelsen, der styrer politikken på Rådhuset. Mage til sludder skal man kigge længe efter.

Omvendt er det en kendsgerning, at der ikke eksisterer nogen kinesisk mur mellem de tre såkaldte arbejderpartier

og fagbevægelsen indbyrdes.

Aftalen kan i sin helhed findes på hjemmesiden lo-storkobenhavn.dk. Her vil man se, at den er malet med meget brede penselstrøg, der inden for alle de nævnte specifikke områder rummer masser af gode hensigtserklæringer i alle retninger. Garantien for opfyldelsen af løfterne ligger imidlertid på samme sted, som Ritt plantede sin garanti for 5.000 flere billige boliger.

Kommunalvalg 2009

Tilslutningen til det politiske dokument er sket i form af underskrivelse af et særdokument, som også indeholder følgende passus:

"Parterne er enige om at pege på Frank Jensen som overborgmesterkandidat."

Så blev det da også slået fast.

Der hersker ingen tvivl om, at aftalen indeholder en stor mængde pondus, der dels i sit indhold vil tiltrække mange forhåbningsfulde vælgere, og dels med sit tydelige signal om et arbejderflertal vil trække en del eufori med sig i sit kølvand. Man kan allerede i baggrunden høre rygklapperne fra DKP, KPiD

Frank Jensen er trukket op af hatten. Andre ansigter samme ulykker.

og KP, som heller ikke vil føle sig generet af Frank Jensens forhåndsudnævnelser.

Aftalens indhold er en solid omgang vindfrikadeller og luftsteg. Der er stort set ikke det, som københavnernes ikke bliver lovet:

Bekæmpelse af fattigdommen for 34.000 borgere. Gode og sunde arbejdspladser med indflydelse på egen situation. Bedre institutioner for børn, unge og ældre med mere personale og omsorg. Alt skal forgrønnes: klimarenovering af offentlige bygninger, kloakker, grøn færdsel, bedre cykelstier og mere miljørigtig og billig kollektiv transport. Til-

bagerulning af udliciteringer. 95 pct. af de unge skal sikres uddannelse. Antallet af almene boliger skal forøges, og den ældre boligmasse skal fortsat renoveres.

Over for nogle skal det tilføjes, at "København skal have mere nærpoliti, som er synligt på gaden".

Aftalen berører ikke det mindste, hvordan København vil omgå EU's krav til kommuner og regioner om eksempelvis fortsatte udliciteringer, endsige regeringens kontinuerlige økonomiske stramninger fastlagt i underskrevne dokumenter mellem regeringen og Kommunernes Landsforening – uden socialdemokratisk modstand i København.

Det må også forblive et åbent spørgsmål, hvordan Socialdemokraterne, som gennem snart 100 år har besiddet overborgmesterposten – ofte med et 'arbejderflertal' i ryggen, ikke har formået at nærme sig opfyldelsen af den nu ved-

tagne platform.

Der er absolut intet – *intet* – i københavnerens nuværende miserable situation, som Socialdemokratiet kan tørre af på andre.

Med dette blålys af en valgplatform levnes der ikke megen plads til progressive lister i København. Leden ved den højre side af Borgerrepræsentationen er ikke blevet mindre efter otte års nyliberal politik i Folketinget med mærkbare konsekvenser for ikke mindst københavnerne. Utilfredsheden og rådvildheden vil betyde, at platformen, demagogien og den "grønne" facade vil opsuge mange forhåbningsfulde arbejderborgere.

Meget tyder på, at København må indstille sig på yderligere fire år på baggrund af tomme løfter. Alternativet er vanskeligt at finde i stemmeboksen, men uhyre meget lettere uden for: Der må rykkes "nedefra" – massebevægelserne må på banen.

"Arbejderflertallet" stiller blandt andet følgende i udsigt:

Parterne er enige om, at arbejdsforholdene for de ansatte (kommunalt ansatte, red.) skal være gode, og at arbejdsmiljøet skal prioriteres højt, således at sygefraværet bliver nedbragt.

Parterne er enige om, at Københavns kommune skal arbejde for at tiltrække flere virksomheder, således at der sker en udvikling, hvor det nuværende antal arbejdspladser øges, især inden for fremstilling og privat service.

Kommunen skal gøre en særlig indsats for især at tiltrække "grønne" virksomheder, der samtidig kan være med til at sikre København en position som Europas miljøhovedstad.

Der skal under den aktuelle lavkonjunktur sættes ekstra skub i klimarenovering af offentlige bygninger, renovering af kloakker, trafikinvesteringer m.v.

Dialogen mellem jobcenter København og A-kasserne udvikles, således at den ledige ikke bliver kastebold mellem jobcenter og A-kasse.

Københavns kommune skal understøtte den uddannelsespolitiske målsætning om, at 95 % af en ungdomsår-

gang gennemfører en ungdomsuddannelse.

Over 34.000 københavnerne er fattige, og denne fattigdom i København skal bekæmpes.

Der er enighed om, at udlicitering skal være undtagelsen og ikke reglen, og at opgavevaretagelse inden for kommunale rammer skal prioriteres højere.

Med det formål at analysere, hvorvidt det kan være fornuftigt at tilbageføre udbudte og udliciterede opgaver til kommunal drift, vil parterne drøfte og gennemgå samtlige af kommunens udbudte og udliciterede opgaver.

Parterne er enige om, at antallet af almene boliger skal øges.

Endvidere skal renovering af den ældre boligmasse fortsætte, så alle boliger får toilet og bad.

Københavns kommune vil arbejde for en stærkt forbedret og billigere kollektiv trafik.

Endelig vil vi i vores bestræbelser på at blive Europas førende kreative hovedstad arbejde for at udbygge kunstens eksistens- og udviklingsvilkår i byen.

Citeret fra aftalen

Det var med kniven for struben, at OK 2010-initiativet i mandags varmede op til næste års overenskomstfornyelse på det private område

Omkring 100 tillidsfolk fra hele landet havde valgt vejen forbi BJMF's lokaler i Trekronergade i Valby, København. Konferencen var lagt til rette med et program fra 10 til 14.30, hvilket på forkant afskar en hel del repræsentanter fra arbejdspladserne. Hovedparten af deltagerne var da også ansatte eller valgte fra fagbevægelsens forbund eller fagforeninger. Der manglede ikke fagsagn om, at denne gang havde man lært at OK2007 og været på ture rundt på arbejdspladserne og samlet OK-krav ind - og der blev fra talerstolen opfordret til vilje og gå på mod, men optimismen var svær at få øje på.

Hensigten med initiativet er til gengæld helt rigtig. Hvis der overhovedet skal rykkes noget ved den nuværende faglige situation, så skal initiativet ikke overlades til LO-toppen eller forhandlingslederne i CO-Industri. På den led bygger initiativet på årtiers erfaringer med tværfaglige initiativer udenom forbundsledelserne. Det er ikke blevet mindre nødvendigt efter, at overenskomstperioderne siden 1998 er udvidet til 3-årige perioder.

Netop forårets overenskomstfornyelse spiller traditionelt en central rolle for det øvrige arbejdsmarked, der oftest "kopierer" de principielle og vigtige forandringer. Under det private område plejer Dansk Industri og arbejderens organisation – CO-Industri, som rummer 240.000 medlemmer – at sætte dagsordenen for de øvrige.

Hvad forhandlingslederne tænker sig

Børge Frederiksen, forhandler fra netop CO-Industri, var til konferencen indbudt til at holde et oplæg, hvilket giver et fingerpeg om, hvor forhandlingslederne allerede nu har tænkt sig at lægge vægten. Han gav da også sine bud på en række krav, der skulle rejses:

OK-konference med kniven for struben

Funktionæroverenskomster skal gælde, selvom mindre end halvdelen er organiserede.

EU-direktiv om ligeløn skal implementeres.

Anciennitetsgrænser for forskellige tillæg mv. skal halveres; men afskaffes for pension.

Ved fyring skal opsigelsesvarslet dækkes af dage med løn og ikke af feriedage.

Ret til fratrædelsesgodtgørelse; hvilket i sit indhold betyder, at løntabet skal godtgøres ved overgang til dagpenge.

Halvdelen af opsigelsesvarslets tid kan bruges til uddannelse.

Mindstelønnen skal følge stignings-takten for gennemsnitslønnen (4,5 pct. årligt).

Det danske arbejdsmarked i sin helhed står i en historisk meget klemt situation, hvor mere end 100.000 i løbet af blot et år er ramt af arbejdsløshed, udflagning eller ekspropriering af virksomheder til udlandet, samt et voldsomt, løntrykkeriet fra arbejdsgivere, der med grov underbetaling udnytter udenlandsk arbejdskraft. Hvor løn, dagpenge og alle former for overførselsindkomster svækkes kraftigt i deres værdi af købekraft. Og hvor arbejdstempoet er stærkt stigende for dem, der er i arbejde, hvoriblandt mange går ned fysisk eller mentalt.

Set i det lys forslår kravene ikke.

Social dumping: Et andet fokus

Konferencens omdrejningspunkt blev kampen imod 'social dumping', som er i gang med at underminere de danske overenskomster. Hvad skal der til for at der sikres overenskomstdækning på trods af de mange opfindsomme forsøg på at undgå overenskomster og hvordan skabes en fælles forståelse af, at det er samme sag trods de mange forskellige måder, det skal løses på i de forskellige overenskomstområder. Der var enighed om at dette var hovedkravet, men hvordan det skal forklares og udmøntes står stadig hen i det uvisse.

Omkring 100 tillidsfolk fra hele landet havde valgt vejen forbi BJMF's lokaler i Trekronergade i Valby, København.

Konferencen fik vendt fokus til nogle andre tungere felter end CO-Industris mand trak op. Ikke mindst fik diskussionen et vigtigt omdrejningspunkt for arbejdere på skiftehold, natarbejde og andre ubekvemme arbejdstider. Ved sidste overenskomstfornyelse for 3 år siden, gjorde netop store arbejdspladser med denne problematik opmærksom på sig selv. Med iværksættelse af en omgangsskrue konfliktede de over flere uger.

Det blev anslået, at omkring en halv million i dag arbejder på ubekvemme arbejdstider og 175.000 på skiftehold.

Der udspandt sig også en diskussion over temaet: Arbejdsgiverne benytter frygten for arbejdsløshed til at underminere aftaler og overenskomster, belyst bl.a. ved Danish Crown, Århus, der netop har meldt ud at der skal skæres 600 mio. på lønomkostningerne. Det må der klart gøres op med. Det er sammen med 'social dumping' en bombe under OK-systemet.

Som Børge Frederiksen lagde op til blev holdningen at ikke længere opsigelsesvarsler men hårdere straf til arbejdsgiverne ved fyringer. I dag gæl-

der flexicurity modellen på det danske arbejdsmarked som en væsentlig krumtap. Problemet er, at der er masser af fleksibilitet; men kun ringe sikkerhed (- mod afskedigelse). Danmark er et af de lande i Europa, hvor arbejdsgiverne har lettest ved at slippe af med arbejdskraften.

Konferencen endte med eenstemmigt at vedtage en fremlagt udtalelse, der blandt andet afviste "enhver snak om lønnedgang". I stedet kræves 10 kr. mere i timen til lærlinge, markant forhøjelse af minimallønnen, arbejdstiden skal reduceres og stop for overarbejde, stop for social dumping og højere dagpenge nu.

Endelig indeholdt udtalelsen følgende passage: "Hvis vi ikke får genskabt dækning ved arbejdsløshed, så må kravet om andre opsigelsesordninger på forhandlingsbordet".

Alt i alt et lille skridt på vejen. Tilbage står det omfattende arbejde for at mobilisere arbejdspladserne.

Se hele udtalelsen fra konferencen på s. 10

Fantastiske FredsVagt i 8 år

Det begyndte med 11. september og George Bush og hans 'krig mod terror' og med Poul Nyrup og i mange lange år Anders Fogh Rasmussen, der førte Danmark med som aktiv deltager i krigsforbrydelser. Det fortsætter under Obama og Lars Løkke Rasmussen.

Den 19. oktober havde FredsVagten ved Christiansborg stået der i 8 år. 2923 dage – dag efter dag, uge efter uge, år efter år – med fredsflaget og en hørbar og synlig stemme mod dansk krigsdeltagelse.

Det blev markeret ved en sammenkomst samme aften i Christianshavns Beboerhus – med sange, taler og priser – og med minder om barske, opmuntrende og seje episoder:

FredsVagten blev forvist fra Christiansborg da USAs præsident kom på lynvisit i København

Det er for længst og suverænt den nyere Danmarkshistories længstvarende aktion.

FredsVagten står der så længe Danmark er i krig. Vil Danmark stadig være i Afghanistan om fem år, som krigsministeren siger, vil Fredsvagten også stå der og puste ham i nakken.

Danmark uafbrudt i krig i 8 år – det er ikke noget at fejre, det er vor tids største nationale tragedie. Men de seje fredsvagter fortjener at fejres.

”Det er første gang jeg spiller for en forening, der helst vil opløses”, sagde den fine spillemand Fin Alfred, der sang for på sine gamle antikrigssange. Også Jørgen Manniche, FredsVagtens flittigste aktivist, sang egne sange og Søren Korshøj fremførte sine viser for et lydhørt publikum. Indslagene fulgte slag i slag.

Aldrig Mere Krig uddelte sin fredspris *Fredsrosen* til Thorleif, også en FredsVagtens mest trofaste aktivister.

Gerd Berlev, kuglelynet af en aktivist, medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne, modtog årets PiiSarT Fredspris 'for sit stor og betydningsfulde arbejde', fordi hun

” har været og er drivkraften bag

mange initiativer for fred og retfærdighed, men med prisen er der især tænkt på Fredsfestivalen i Karensminde, som er noget ganske særligt, fordi det er en invitation til ALLE grupper inden for fredsbevægelsen.”

Jørn Ove og PiisArT's fredspris, der i år gik Gerd Berlev

Henning, Aldrig mere krig, der overrækker Fredsrosen til Fredsvagten Thorleif

Prisen bestod i et maleri af Else Hansson med titlen ”Der vil komme en ny verden”.

Bo Richardt, om nogen FredsVagtens ankermand gennem årene, fortalte til sidst om forløbet fra 4. oktober til 19. oktober 2001, de bevægede dage, hvor verden stillede sig om til en ny stor krig og det blev klart, at Danmark ville komme med – og FredsVagten derfor blev født.

Bo understregede blandt meget andet, at APKs daværende formand Dorte Grenaa og partiets nuværende talsmand Troels Riis Larsen

var blandt de allerførste, der bakkede op om initiativet og var med til at få det op at stå.

APK kvitterer med et: *Godt gået, fantastiske FredsVagt!*

Gerd Berlev, ved Luk Lejren demo

Det norske Nei til EU:**Lissabon styrker kampen mod EU**

Irland stemte ja til Lissabon-traktaten – Baner vej for, at EU bliver endnu mere som en egen stat

Lissabon-traktaten giver nejsiden i Norge flere og stærkere argumenter imod norsk EU-medlemskab.

Et endnu mere overnationalt, stormagtssygt og markedstro EU kolliderer direkte med det norske folks modstand mod Bruxelles' fjernstyring, udtaler Nej til EU's leder, Heming Olausen.

EU-eliten fik det, som den ville, ved hjælp af trusler og pression: Irlands afstemning om den omstridte Lissabon-traktat gav et ventet ja-flertal. Den irske befolkning har de seneste måneder før afstemningen været udsat for et voldsomt ja-pres fra næsten alle de politiske partier, næringslivsledere og EU-toppen. Drastiske virkemidler er taget i brug – nogle af dem på grænsen af loven. EU har indblandet sig i utilbørlig grad, millioner er rullet fra Ryanair og andre, som tydeligvis har haft en egen interesse i, at Irland skulle stemme ja.

Det irske nej i 2008 skulle have været respekteret. Men EU klarer aldrig at tage et nej for et nej. Man kører omkamp, indtil de får deres vilje igennem. De garantier, som er blevet givet af EU, er næppe det papir værd, de er skrevet på. Det vil irerne få at mærke.

Irland er det eneste af EU's medlemslande, som lader befolkningen stemme om Lissabon-traktaten. Den svært indgribende traktat er næsten identisk med det grundlovudkast, som for tre år siden blev nedstemt i Frankrig og Holland. Lissabon-traktaten gør EU mere og mere til slags en statsdannelse; den befæster markedsliberalismens forrang for politisk styring og giver de største lande mere magt på bekostning af de små i unionen. Lissabon-traktaten vil nu efter alt at dømme træde i kraft i 2010, selvom det fremdeles ikke er klart, hvad Polen, Tjekkiet og eventuelt Storbritannien vil gøre.

For Norge betyder dette, at EU bliver et endnu mere uspiseligt projekt, kommenterer Olausen. Ved et eventuelt EU-medlemskab vil Norge med Lissabon-traktaten på plads i EU

- * være tvunget til at acceptere euroen.
- * være tvunget til at opruste militært.
- * få endnu mindre indflydelse i EU på grund af de nye stemmeregler.
- * følge EU's aggressive handelspolitik over for fattige lande.
- * blive en del af en stor magtblok, noget som gør Norge uinteressant som brobygger i fredsforhandlinger, klimaforhandlinger og andre internationale processer.

Lissabon-traktaten gør vores parole endnu mere aktuel end nogensinde: Nej til eliternes Europa, ja til nationalt folkestyre, fastslår Nej til EU-lederen.

EU-nummerplader – et politisk symbol for EU-staten

Fra mandag den 12. oktober kunne danskere vælge mellem danske nummerplader og EU-nummerplader ved registrering af køretøjer.

- Det er ikke kun centraliseringen af magt i unionen, der får unionen til at ligne en statsdannelse. Det er også EU's brug af symboler, som afslører, at der er tale om statsbygningsprojekt. Hvis ikke det var tilfældet, burde vi kunne vælge et FN-flag eller den nordiske svane, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU og uddyber:

- EU er et politisk projekt, som befolkningerne i alle lande er splittede over, så at indføre det blå flag med de tolv stjerner kan jo sammenlignes med, at vi alle skal køre med et V for partiet Venstre.

- Folkebevægelsen mod EU opfordrer borgerne til at fravælge EU-nummerpladen, når de indregistrerer et køretøj. Den danske stat burde slet ikke bruge skatte kroner på EU's higen efter at ligne en stat.

Synagogens sikkerhedsvagter overfalder Boykot Israel-aktivist!

Boykot Israel indledte i dag lørdag den 10. oktober sin kampagne mod Tiger-butikkernes salg af israelsk produceret Dødehavs-kosmetik.

Aktivisterne mødte kl. 12 op foran Tiger-butikken på Kultorvet (Frederiksborggade 1) i København til den anmeldte aktion medbringende Boykot Israel-bannere og flyers med opfordring og forklaring til kunderne om boykotten.

Fra starten blev aktivisterne intenst fotograferet af et par herrer på den modsatte side af gaden. Da en af boykotaktivisterne begyndte at fotografere fotografernes aktivitet med sin mobiltelefon, trak fotografen hæften op og tørklædet for munden, mens hans ledsager holdt hånden foran ansigtet og vendte ryggen til for at undgå at blive fotograferet. Derefter gemte de to herrer sig bag en reklamesøjle, hvorfra fotograferingen fortsatte.

Da Boykot Israel-aktivisten forsøgte at fotografere dette, gik den ledsagende herre voldeligt til angreb på hende og forsøgte at fratage hende mobiltelefonen. Den 63-årige kvinde blev ramt i ansigtet og tabte sine briller. Flere ilede til, og overfaldsmændene trak sig tilbage. Senere henvendte en herre ved navn Jonas – ansvarshavende fra synagogens sikkerhedsvagter – sig til den overfaldne kvinde. Han undskyldte overfaldet og oplyste, at han og fotografen og dennes ledsager kom fra synagogens sikkerhedsvagt.

Boykot-aktionen fortsatte en times tid mere.

Boykot Israel finder det dybt problematisk, at et privat vagtværn angriber en lovligt anmeldt demonstration. Vi forventer, at undskyldningen vil blive fulgt op og gentagelser ikke vil finde sted.

Boykot Israel vil fortsætte sine aktiviteter, indtil besættelsen af de palæstinensiske områder ophører.

**Gerd og Irene
Boykot Israel**

Lønnedgang er ikke svaret på krisens udfordringer

Udtalelse fra OK konferencen 19.10.2009

Det danske arbejdsmarked skal ikke konkurrere på løn, men derimod fleksibilitet, effektivitet og innovation i forhold til det globale arbejdsmarked. Derfor forventer vi naturligvis, at arbejdsgiverne respekterer reallønnen som udgangspunkt for at der kan indgås overenskomster i 2010

Overenskomsternes lærlingelønninger er for lave til at unge mennesker kan betale husleje og daglig udgifter. Lærlingelønningerne skal hæves med mindst 10 kr. i timen, eventuelt finansieret ved et større tilskud og indbetaling til arbejdsgivernes elevrefusion

Stop for social dumping

Social dumping er blevet et stadig mere påtrængende problem. Udstationerede arbejdere arbejder i dag for langt under de gældende overenskomster. Men vi mærker ikke kun presset fra østfirmaer, som omgår den danske model. Der vokser et ukontrollabelt arbejds-

marked frem af uorganiserede og enkeltmands "arme og ben" virksomheder. Det truer ikke bare vores overenskomstsyste men hele den danske velfærdsmodel.

Arbejdsgiverne må ind i kampen mod social dumping. Derfor er spørgsmålet om gensidig forpligtigelse et afgørende tema ved OK-2010. Arbejdsgiverne må forpligtes på overenskomsten, og muligheden for at videresælge arbejdet til virksomheder uden om overenskomstsyste må stoppes.

Det er nødvendigt med en markant forhøjelse af minimallønnen, som et af midlerne i kampen mod social dumping.

Vi skal have brudt DI's styring af forhandlingsforløbet og gennem LO vil vi bruge sympatikonklikterne, hvis det er nødvendigt.

Højere dagpenge nu

Vores berømmede flexicurity-system halter, der er masser af fleksibilitet men sikkerheden i arbejdsløhedsforsikringen er gået fløjten.

Krisen har sendt mere end 100.000

HØJERE DAGPENGE NU!

på gaden, for mange betyder det en halvering af indkomsten. Det er en katastrofe for familierne og samfundet. De arbejdsløse skal ikke betale krisen, derfor skal dagpengene sættes op nu.

Hvis vi ikke får genskabt en dækning ved arbejdsløshed, så må kravet om andre opsigelsesordninger på forhandlingbordet.

Den voksende ledighed kalder på en bedre fordeling af arbejdet. Den enkeltes arbejdstid må ned, og der må sættes stop for overarbejde.

Se reportagen fra konferencen s. 6-7

Akut behov for flere praktikpladser til sosu-skoler

I 2009 måtte landets sosu-skoler afvise 5.500 ansøgere på grund af manglende praktikpladser. En absurd situation i en tid med finanskrisen, massiv ungdomsarbejdsløshed og et aktuelt behov for flere hænder til omsorgsfagene. Det mener FOA, der kræver, at regeringen sikrer flere praktikpladser til sosu-skolerne.

En opgørelse fra Undervisningsministeriet viser, at Social- og Sundhedsskolerne har måttet afvise 5.500 ansøgere, der har søgt ind på henholdsvis social- og sundhedsuddannelsen og uddannelsen til pædagogisk assistent.

"Det er chokerende at konstatere, at så mange er blevet afvist. Vi taler blandt andet om unge ansøgere, der ikke blot ønsker at arbejde med pleje og omsorg i det offentlige, de ønsker også at tilegne sig de faglige kvalifikationer. Det er rigtig ærgerligt, at de bliver stop-

pet, fordi der mangler praktikpladser," siger Nanna Højlund, forbundssekretær og uddannelsesansvarlig i FOA – Fag og Arbejde.

Hun mener, at regeringen med sin målsætning om, at 95 procent af de unge skal have en uddannelse, har en særlig forpligtelse til at sikre, at der er praktikpladser nok. For målsætningen står i øjeblikket i skærende kontrast til virkelighedens verden.

"Det er jo fuldstændigt absurd, at statsministeren i sin åbningstale siger, at regeringen har en målsætning om, at 95 procent af de unge skal have en uddannelse, når de unge samtidig bliver afvist i hoptal til at tage en erhvervsuddannelse inden for omsorgsfagene."

Nanna Højlund mener derfor, at regeringen bør skaffe de fornødne praktikpladser.

"Praktikpladserne skal som mini-

mum hæves med 5.500, men vi er jo selvfølgelig ikke urealistiske, så vi kan sagtens leve med en indfasningsfase. Det vigtigste er bare, at regeringen kommer i gang – og at det sker nu, så der ikke er flere unge, der skal gå for-gæves til landets sosu-skoler."

Og Nanna Højlund peger på, at regeringen selv er klar over styrken i at uddanne de unge.

"Statsministeren sagde det selv tydeligt i sin åbningstale – viden og uddannelse er det bedste værn mod ungdomsarbejdsløshed. Så gør noget ved det. Skab mulighederne for de unge, så de kan få en uddannelse inden for det offentlige. Vi ved, at der bliver brug for uddannet arbejdskraft i den offentlige sektor, der kan pleje de ældre og de syge og drage omsorg for vores børn. Så jeg ser slet ingen grund til at vente."

FOA

Skraldemænd fritstillet: Aktionerer stadig

De 50 strejkende skraldemænd er nu blevet fritstillede, men det betyder ikke, at strejken er slut

Konflikten med renovationsfirmaet HCS blev kraftigt optrappet, da firmaet sendte breve med fyringstrusler pr. taxa ud til alle halvtreds. Hvis de ikke fik i arbejde næste morgen, ville de være fyret. skraldemænd.

De mødte ikke op – og har siden været fyret. Men det betyder ikke at aktionen er forbi.

Skraldemændene i HCS har næsten uafbrudt været i strejkeaktion siden den 2. oktober.

Det har betydet, at Ballerup, Gladsaxe, Glostrup og Hvidovre i tre uger ikke har fået hentet skrald.

Alle disse kommuner har nu opsagt deres aftaler med HCS.

De 50 strejkende i firmaet har fået nok af dets skalten og valten. De har krævet et opgør med den kæft, trit og retning-”kultur”, firmaet kører efter, men uden resultat – og har derfor fortsat aktionen.

HCS var tilbage i juni måned også årsag for en længerevarende konflikt, som bredte sig til sympatikonflikt i 17 kommuner i Københavnsområdet og med opbakning fra skraldemændene i Århus.

Strejken dengang var i protest mod, at firmaet ikke ville godkende arbejderne valgte tillidsrepræsentant, og den forlangte, at firmaet opfyldte ”basale miljøkrav”. Men firmaet har ikke taget ved lære.

Gentagne arbejdsrettsdomme med bøder, og senest arbejdsrettens accept af, at de strejkende er fyrede, såfremt de ikke går i arbejde, har ikke knækket de strejkendes beslutsomhed.

Skraldemændene i R98, som henter affald i København og Frederiksberg Kommune, besluttede ved nyheden om fritstillingen af deres kolleger i HCS at indkalde til fagligt møde. Det kan betyde, at konflikten får ny styrke.

Før vi fik bil

Gerda og Christian har bil, og det er som bekendt en dyr fornøjelse. Der er afskrivning på bilen i takt med dens faldende værdi – og det er vel at mærke ikke en skattemæssig fradragsberettiget afskrivning. Vi snakker også om forsikringer og måske abonnement på autohjælp – for alle tilfælles skyld. Til den slags faste udgifter lægges ”grøn afgift”, der tidligere gik under betegnelsen ”vægtafgift”. Det nye navn har givet anledning til en mærkbar forhøjelse af udgiften. Der er udgifter til brændstof og almindelig vedligeholdelse: olie, sprinklervæske, vask, pæreskift med meget, meget mere. Bilen har desuden rundet de fem år, hvorfor der også pålægges udgifter til syn hvert andet år. Bilens alder indebærer også en klækkelig serie af regninger i forbindelse med reparationer, idet Christians hænder og evner ikke er skruet sammen til biler. Endelig må Gerda og Christian påregne et pænt beløb til P-afgifter, idet de bor i en P-zone, og Gerda, der er brugeren, arbejder i en P-zone.

De mange forskellige udgifter kan alle under én hat betegnes som en slags faste udgifter, da parret – så længe de har bil – ikke kan komme uden om dem. Når regnestykket gøres op, så ligger den gennemsnitlige månedlige omkostning på omkring 4.000 kr., vel at mærke før skat. Gerda og Christian skal med andre ord tjene omkring 6.500 kr. brutto, før bilens månedlige driftsudgifter er betalt – eller svarende til omkring 50 arbejdstimer på en måned! Det er til at tage og føle på!

Derfor er det et ekstra irritationsmoment, når der også dukker bøder op i bilens fartspor.

Det er sådan, at Københavns, Hovedstadsregionens og Folketingets politikere på den ene side har ført en politik, der favoriserer privatbilismen – ikke mindst ved at forringe og i særdeleshed fordyre den kollektive trafik – og på den anden side er byen indrettet, så den overhovedet ikke kan rumme den mængde af køretøjer,

hverken på vejene eller i parkeringsbåsene. Det er ikke bare en garanti for stressede trafikanter – idet cykelfolket og gående drages ind i ræset – men også for en betydelig stigning i antallet af ulykker, hvilket politikerne klogelig undlader at omtale, når de stadike diskussioner om fartens betydning tages op.

Byens manglende plads til bilerne indebærer den fordel for kommunens budget, at det indbringer adskillige millioner i parkeringsbøder. Derudover er et privat parkeringsselskab, i stand til at skumme fløden på den gesjæft.

Gerda er således ofte tvunget til at parkere uden for de tilladte steder, hvilket – på trods af, at hun har indløst P-billet – alligevel indløser en bøde: 510 kr. at betale.

En anden hyppig fælde går ud på, at politiet konsekvent opstiller deres fartmålere i områder, hvor forholdene ansporer til at køre lidt stærkere end de eksempelvis tilladte 50 km i timen. Det ses aldrig, at politiet er på vagt, hvor det er virkelig farligt at overtræde hastighedsbestemmelserne. Cyklister kender det fra lysregulerede kryds. Samme model: Civilt politi overvåger kun ufarlige kryds.

Metoden skæpper grundigt i statskassen, og Gerdas og Christians husholdningsbudget kan mærke det.

Forleden var Gerda så på netbanken:

- *Sig mig, hvad er det nu for en bøde?* udbød hun. Der var trukket 525 kr. til politiet.

Ægteparret kiggede uforstående på hinanden. Øjnene meddelte med sikkerhed, at alle bødeforlæg var ryddet af vejen. Christian tjekkede indkomne fakturaer efter: 0 nye bødeforlæg.

De overvejede, hvorvidt politiet på grund af hyppigheden via PBS havde tiltvunget sig adgang til kontoen. Desperationen var tydelig. Christian tjekkede Gerdas skærm og begyndte at grine:

- *Jeg lagde i går 525 kr. ud for et førerkort for min arbejdsplads. Der har vi forklaringen.* Reno

Tegninger Latuff

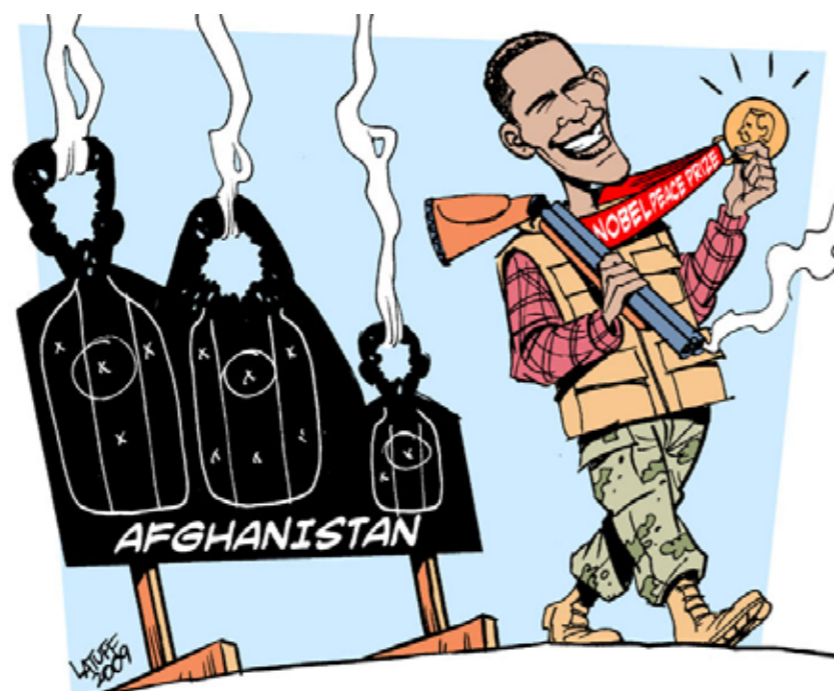
En provokation mod verdens folk: Nobama, Nobel, Norway!

Af Jan R. Steinholt, tidsskriftet *Revolusjon*, Norge

Uværdige fredsprismodtagere

Den norske nobelkomité's valg af uværdige fredsprismodtagere har lange traditioner. Obama er ikke den eneste krigsforbryder på listen, der omfatter en stribe krigsførende imperialisthøvdinge og folkemorderiske zionister og mange andre

- så som
- Henry Kissinger
- George C. Marshall
- Shimon Peres
- Yitzhak Rabin
- Menachem Begin
- FW de Klerk
- Jimmy Carter
- Dalai Lama
- Al Gore
- Kofi Annan

Ved at forære Nobelprisen til øverstkommanderende for den blodige besættelsehær i Afghanistan og Irak har den norske Nobelkomité givet et nyt bidrag til vandeliseringen af denne medalje.

Tildelingen af årets fredspris til præsident Barack Obama har gjort en hel verden målløs. Endog amerikanerne ryster uforstående på hovedet. Præsidenten i egen person vedgår, at han føler sig uværdig til at modtage en sådan pris, uden at det får ham til at afstå.

Selv de ivrigste USA-venner, som ikke har noget at udsætte på USA's "krig mod terror" i almindelighed, spørger sig selv, hvad Obama faktisk har gjort for freden. Efter bare ni måneder i præsidentstolen har der været megen visionær retorik,

men meget lidt fredsommelig handling, ud over at raketskoldplanerne i Europa er modificeret, samt luftige ønsker om en atomvåbenfri verden. Handlekraft vil præsidenten derimod vise, når han snart sætter sit navnetræk under ordren om at sende yderligere 40.000 besættelsessoldater til Afghanistan, sådan som den militære chef, Stanley McChrystal, kræver. Når Barack Obama højtideligt modtager prisen i et Oslo i undtagelsestilstand, vil USA dermed have 113.000 mand på afghansk jord på opdrag fra den amerikanske præsident. I tillæg kommer 35.000 soldater fra andre stater, deriblandt Norge. Alt er skræddersyet og klar til en bizar forestilling på Oslo Rådhus.

Obama viderefører i praksis Bushs besættelsespolitik og terrorkrig. En hvilken

som helst præsident i USA er dikteret af monopoler og det militær-industrielle kompleks. At give en amerikansk præsident en fredspris er som at spytte hver eneste iraker, hver eneste palæstinenser og hver eneste afghaner midt i ansigtet. Nej, det er værre end det. Det er, som om Nobelkomiteen indgraverer sin dødshilsen i hver kugle, som er tiltænkt hovedet eller brystet på ethvert afghansk barn, enhver kvinde og mand, som står i skudlinjen for imperialisterne.

En mindre logrende USA-puddel end den parlamentariske norske Nobelpriskomite ville i det mindste have afventet, hvad Obama faktisk måtte have udrettet, når præsidentperioden udløber i 2012. Men i sin iver efter at misbruge Nobels testamente til at underbygge amerikansk

udenrigspolitik har denne klike af betroede parlamentsmedlemmer ingen hæmninger. Blandt skandalerne på komiteens generalieblad er dengang, komiteen gav massemorderen Henry Kissinger prisen i 1973, mens bomberne endnu regnede ned over Vietnam, og bare uger efter at samme Kissinger havde tilrettelagt fascistkuppet i Chile, eller dengang palæstinensermorderen og terroristen Menachem Begin fik prisen i 1978.

Nobelkomiteen ledes for tiden af Thorbjørn Jagland (desværre kommende generalsekretær i Europarådet, og så behøver man vel ikke at sige mere). Men blandt de fem komité-medlemmer er også den profilerede Svér Ågot Valle, som – hvis hun var uenig i afgørelsen – burde have skam nok til at forlade komiteen i protest.

Alfred Nobels ide var, at Stortinget i Norge – som dengang var et ungt og progressivt demokrati i færd med at frigøre sig fra unionen med Sverige – skulle tage hånd om fredsprisuddelingerne, fordi han anså, at det ville indebære mindre fare for politisk korrupsion. Det havde han uden tvivl ret i, da han døde i 1896. Men siden da er Norge vokset til en grådig imperialistmagt, som købslår både med egen og andre nationers suverænitet. En krigsmagt og verdens største våbeneksportør målt efter folketal. I dag ville Nobel nok hellere f.eks. have valgt Færøerne eller Åland, med samme begrundelse. Skal prisen undgå yderligere skandalisering, bør den fra nu af uddeles fra Thorshavn eller Mariehamn.

Barack Obama er en intelligent mand, som forstår at tænke på sine norske undersåtter. Som han sagde i sin første pressekommentar: - Jeg anser ikke prisen som en anerkendelse af, hvad jeg har udrettet, men snarere som en bekræftelse på amerikansk lederskab. "I do not view it (the Peace Prize) as an recognition of my own accomplishments but rather affirmation of American leadership."

Til dette er der at sige: *Yoy've got it right, Mr President.* I alle tilfælde hvad den norske borgerklasse angår. Men betydelige dele af det norske folk kommer til at trodse både politispærringer, undtagelsestilstand og det amerikanske lederskab, når du kommer til Oslo den 10. december.

Cochabamba, Bolivia

ALBA-topmøde beslutter fælles valuta

Et opgør med dollarens dominans og styrkelse af de latinamerikanske og caribiske landes suverænitet stod i centrum

ALBA-landenes topmøde i Cochabamba, Bolivia 16.-17. oktober bekræftede beslutningen fra april 2009 om at indføre en nye fælles valuta, sucre, fra årsskiftet. I første omgang som en afregningsenhed, senere skal det også blive til en egentlig mønt. Målet med den fælles valuta er at give ALBA-landene 'monetær og finansiel suverænitet', og landene opfordrer til 'eliminering af den amerikanske dollar i den regionale handel'.

Topmødet krævede også øjeblikkelig genindsættelse af Manuel Zelaya som præsident i Honduras og kupmagernes afgang. Honduras var på mødet repræsenteret af Zelayas udenrigsminister, Patricia Rodas.

De øvrige ALBA-lande var repræsenteret ved præsidenterne Evo Morales

Den nye mønt-fod er opkaldt efter Antonio José de Sucre, der kæmpede i latinamerikas selvstændigheds bevægelse i 1800tallet.

fra værtslandet, Hugo Chavez fra Venezuela, Raffael Correa fra Ecuador og Daniel Ortega fra Nicaragua. Cuba blev repræsenteret af vicepræsidenten Jose Ramon Machado Ventura.

Også de caribiske premierministre Ralph Gonsalves fra Saint Vincent og Grenadinerne, Roosevelt Skerrit fra Dominica og Baldwin Spencer fra Antigua og Barbuda var med til at ratificere den historiske beslutning.

I udtalelsen fra mødet anklager ALBA-landene 'imperialismen og højrekræfterne' for at have anstiftet statskuppet i Honduras og installere militærbaser i Colombia for at bremse 'de progressive kræfters og ideers fremskridt i Latin-

amerika og Caribien'.

Under mødet gjorde Hugo Chavez sig til talsmand for skabelsen af en 'defensiv militæralliance' for at imødegå trusler 'fra imperiet' (standardbetegnelsen for USA):

"Hvorfor ikke? Hvem kan afholde suveræne nationer fra at danne en defensiv militæralliance og udveksle soldater og officerer og øvelser, materiel og logistik?" spurgte Chavez.

Evo Morales opfordrede USA til at ophæve blokaden mod Cuba og adlyde det internationale samfunds vilje, når en resolution imod den Cuba-fjendtlige amerikanske politik den 28. oktober bliver vedtaget af FN's generalforsamling, sådan som det forventes.

ALBA-lederne til klimatopmøde**Folkemøde i København 17. december**

På ALBA-topmødet i Bolivia besluttede de ni medlemslande, at de ville deltage på klimatopmødet i København på en fælles platform. De overvejer at ned sætte en 'International Klimadomstol' for at få de 'industrialiserede lande til at betale deres klimagæld og effektivt reducere deres udledninger af drivhusgasser'.

De vil søge gennem FN at få vedtaget og fremmet en 'Universel erklæring om Moder Jordens ret til at beskytte sig mod det kapitalistiske systems spild'.

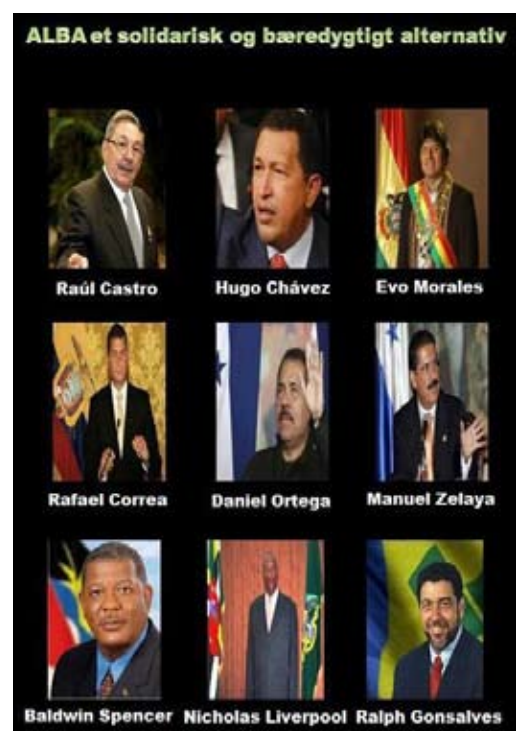
Evo Morales foreslog sine kolleger, at de efter deres næste topmøde på Cuba den 13.-14. december alle rejser sammen til Danmark for at deltage på klimakonferencen.

I København er der allerede arrangeret et folkemøde med ALBA-lederne i Valbyhallen den 17. december.

- Hugo Chávez, Evo Morales, Raul Castro, Daniel Ortega og de øvrige fem præsidenter er inviteret, Valbyhallen er lejet, og der er nu fokus på at sammensætte et flot musik- og kulturprogram, der kan understøtte dette store solidaritetsmøde, der står i Klimatopmødets tegn, siger Sven-Erik Simonsen fra initiativtagerne, der består af 18 danske organisationer, partier og fagforeninger.

Folkemødet vil foregå fra kl. 16-20. Valby-hallen kan rumme 5.000 mennesker. Det er en del af Klimaforum09, som en lang række aktivister og organisationer gennemfører fra den 7. til den 18. december i og omkring DGI-Byen på Vesterbro.

Mødet finder sted under overskriften "ALBA – et solidarisk og bæredygtigt alternativ".

SUCRE: ALBA's nye regionale møntenhed

Af Michael Fox

Hvad ligger der i den nye regionale valuta, sucre, opkaldt efter en venezuelansk uafhængighedsforkæmper, som ALBA-landene har besluttet at indføre fra næste år? Michael Fox ridser baggrunden op i denne artikel fra det forberedende topmøde i april, hvor valuta-projektet blev sat på skinner

Cumaná, Venezuela: De mest progressive latinamerikanske regeringer har holdt det syvende topmøde i det bolivarianske alternativ for de amerikanske lande, ALBA, i Venezuela. Tilstedeværende var præsidenterne for ALBA-landene: Venezuelas Hugo Chávez, Cubas Raul Castro, Bolivias Evo Morales, Honduras' Manuel Zelaya, Nicaraguas Daniel Ortega og statsministeren for Den Dominikanske Republik, Roosevelt Skerrit.

Den paraguayske præsident, Fernando Lugo, statsministeren for Skt. Vincent og Grenadierne, Ralph Gonsalves, og den ecuadorianske udenrigsminister, Fander Falconi, var der også.

"Vi bør ikke forvente noget, undtagen fra os selv, fra vores egen hånd og vor egen vilje og vores mod," sagde den venezuelanske præsident, Hugo Chávez, i åbningsbemærkningerne og satte temaet for det fire timer lange møde: "Det er der, vi vil finde løsningen på vore problemer. De magiske løsninger vil ikke komme oppe nordfra og endnu mindre fra Den Internationale Valutafond og Verdensbanken."

Som dagens hovedemne underskrev de latinamerikanske ledere ikrafttrædelsen af den sydamerikanske møntenhed, der fik navnet sucre.

"Jeg mener oprigtigt, at dette initiativ skriver en ny side i historien," udtalte Chavez, da de 11 ledere på skift underskrev den officielle bekræftelse: "I ALBA-regi kommer vi til at tage skridt til at konfrontere den økonomi-

ske og sociale krise."

De progressive ALBA-ledere fastslog, at sucuren er nødvendig for at hjælpe med at bestride de regionale effekter af den verdensøkonomiske krise ved at erstatte deres handel i dollars med den nye alternative møntenhed. ALBA-landene og deres allieredes plan er at begynde at anvende den virtuelle sucre tidligt næste år med fremtidige planer om at omdanne den til hård valuta.

Mod dollarens diktatur

Den regionale valuta er opkaldt efter en de sydamerikanske grundlæggere, Antonio José de Sucre, som blev født i den venezuelanske by Cumaná, hvor topmødet holdtes. Sucre kæmpede side om side med sydamerikanske frihedskæmper Simon Bolívar.

I løbet af mødet uddybede Chávez, at sucuren, der står for Det Fælles System for Regional Kompensation (Sistema Unico de Compensación Regional), "vil være meget mere end en møntenhed". Ifølge Chávez vil møntenheden have fire grene: Den Regionale Valutafond, møntenheden i sig selv, en clearingcentral og en regional reserve og nødhjælpsfond.

"Det vil hjælpe os med at overvinde dollarens diktatur, påtvunget os fra 'derovre', fra Bretton Woods," sagde Chávez.

Den økonomiske krise, weekendens topmøde for de amerikanske lande, og USA's rolle i Latinamerika blev også diskuteret i løbet af mødet.

Cubas præsident, Raul Castro, lagde ud efter de nylige ytringer fra den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton, der har sagt, at USA ville overveje at hæve den cubanske embargo, hvis Cuba frigiver opponenter fra fængslerne og omfavnede demokrati.

"Vi har sagt til den nordamerikanske regering privat og offentligt, at vi, når de ønsker det, er parate til at diskutere alting, menneskerettigheder, pressfrihed ... alting, alting, alt, hvad de ønsker at diskutere, men de fastholder deres betingelser uden bare at forsøge på at respektere cubansk suverænitet,

mens de krænker det cubanske folks ret til selvbestemmelse," fastslog Castro.

Alle tilstedeværende støttede Cubas holdning.

Nyt vendepunkt for Latinamerika

Paraguays nye præsident, Fernando Lugo, spurgte om, hvorvidt nogen i FN eller i Organisationen af Amerikanske Stater (OAS) har givet USA magt til at vælge sig selv som dommer over de demokratiske folk i Latinamerika: "Vi står ved et nyt vendepunkt i Latinamerika. Og vi er de sande herrer over vores egen skæbne, og der er ingen nation i verden, der kan dømme os ud fra, hvem der er mest demokratiske. Vi har vores egen unikke demokratiseringsproces."

"USA har ingen autoritet til at tale om demokrati, eftersom de installerer statskup, såsom de nylige civile kup i Bolivia," samstemte Bolivias præsident, Evo Morales, der uventet var til stede på mødet. Han havde netop lige afsluttet en flere dage lang sultestrejke.

Han foreslog, at ALBA's nationer stillede en resolution på Trinidad-topmødet, der anmodede USA om at slutte sin embargo mod Cuba og ophøre med indblanding i latinamerikanske affærer.

"Cuba nyder støtte fra alle i verden undtagen USA og Israel. Så hvis Obama ønsker hele verdens støtte, så må han hæve embargoen mod Cuba," sagde Morales.

Den bolivianske præsident mente, at Cuba burde genoptages i OAS, da begrundelsen for eksklusionen fra organisationen i 1962 var, at det var "marxistisk, leninistisk og kommunistisk".

Nu hvor flere latinamerikanske lande åbent støtter socialisme, spøjte Morales med, at enten måtte Cuba genoptages eller alle måtte sparkes ud.

Morales fordømte også FN's Råd for Menneskerettigheder og OAS, som han fremførte kun kritiserer regionens progressive regeringer. Han foreslog at skabe en ALBA-menneskerettighedskommission til at udføre sine egne undersøgelser af overgreb på menne-

skerettigheder samt destabiliseringsforsøg mod deres lande.

”Vores styrke er vores enhed”

Efter at have underskrevet lovforslaget om sucren tog statsoverhovederne til et offentligt møde på Cumanás Ayacucho-pladsen, hvor de blev hyldet af tusinder af venezuelanere.

”For os, sucrene, er det en stor ære at byde Dem velkommen til vores land, Cumaná,” råbte Milagro Marcano oven på begivenheden: ”Og vi er meget stolte af, at ALBA’s møntenhed, den sydamerikanske valuta, kommer til at hedde sucre ... Det er vigtigt, at Imperiet ved, at vores styrke ligger i vores enhed, og at folket er gået på gaderne, at vi er våg-

Det officielle gruppe billede af ALBA lederne april 2009.

net op til dåd og vil fortsætte med at kæmpe for vores frie og suveræne land.”

I mængden 50 meter derfra var en spraglet og hørbar gruppe af to dusin bolivianske studerende, der læser i Venezuela som led i ALBA-aftalen mellem de to lande.

”Hovedformålet for ALBA er at overvinde krisen og støtte hinanden fra et land til det næste, så krisen ikke rammer os så hårdt i Latinamerika,” bedyrede Lisbel Paniagua, der studerer computervidenskab: ”Det betyder at opfylde Bolivars og Sucres drømme, at vi er et forenet Amerika.”

Ved siden af stod Victor Valdiviez, der mente, at ALBA har været meget gavnlig: ”I mit tilfælde, f.

eks. Jeg kommer fra en provins i Bolivia. Hvor dørene tidligere var smækket i for mig, og hvor jeg var bange for kameraer, kan jeg i dag udtrykke mig frit takket være ALBA-aftalen, og jeg kan studere.”

Det bolivarianske alternativ for de amerikanske stater, ALBA, blev grund-

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)

Vi fordømmer statskuppet og støtter Honduras' arbejderes og folks kamp

Medlemsorganisationerne af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer skarpt det statskup, som militæret og det honduranske oligarki har gennemført mod José Manuel Zelayas regering. Denne aktion, som var kendt af og havde støtte fra den amerikanske regering, er ikke blot et forsøg på at sætte en bremse på den demokratiske proces, der var indledt i det centralamerikanske land; det er også en prøve og en advarsel om, hvad de reaktionære kræfter er villige til at gøre for at stoppe og omstøde de latinamerikanske folks sejre, som har resulteret i dannelsen af progressive og demokratiske regeringer i forskellige lande i regionen.

Udviklingen af en demokratisk, progressiv venstrefløjs-tendens på dette kontinent, som har blokeret for og i nogle tilfælde skubbet de neoliberale kræfter til side, bekymrer imperialismen og de lokale borgerskaber, som konspirerer imod den politiske proces,

som er i gang. I april 2002 forsøgte de uden held at afsætte Hugo Chavez-regeringen i Venezuela; i 2007 blev et første kupforsøg fra det bolivianske oligarki mod Evo Morales' regering tilbagevist. I begge tilfælde blev den amerikanske ambassades direkte involvering fordømt.

Den amerikanske imperialisme, som har anset Mellem- og Latinamerika som sin baggård,

har nu store vanskeligheder med at udvikle sin politik i regionen. Dannelsen af det amerikanske frihandelsområde FTAA blev bremset af arbejdernes og folkenes kamp; forslaget om integration og solidaritet gennem Det Bolivarianske Alternativ for Amerika (ALBA)

lagt for fem år siden af Cuba og Venezuela som alternativ til det USA-støttede amerikanske frihandelsområde. Siden oprettelsen har ALBA-nationerne iværksat adskillige sociale programmer og samarbejdsaftaler, heriblandt den nyligt grundlagte ALBA-bank, som Chávez torsdags annoncerede ville overtage finansieringen af et antal af nicaraguanske projekter, der havde mistet millionfinansiering fra USA og Europa.

”Vi behøver ikke gringo-penge med deres uværdige betingelser om at fortsætte udbytningen af folket. I kan beholde jeres millioner. Vi har midlerne til at løse problemerne. Vi har den nødvendige viden, og vi ved hvordan,” fastslog Chávez på mødet.

Oversat efter

www.venezuelanalysis.com

Let forkortet og forsynet med mellemoverskrifter af KP

har vundet folkenes sympati.

Den resolution, som blev vedtaget på den 39. samling i Organisationen af Amerikanske Stater (OAS), som gav Cuba dets plads i den organisation tilbage, viser de forandringer, som har fundet sted i styrkeforholdene på det amerikanske subkontinent.

Udviklingen i Honduras viser, at social og national befrielse kun kan bevæge sig fremad under arbejdernes ledelse og kun kan opnås ved at omstyrte kapitalisternes magt og imperialismens dominans gennem revolution og socialisme. Som revolutionære støtter vi enhver kamp og enhver progressiv og demokratisk proces, men vi advarer om, at det er forkert at fostre illusioner om, at forandring er mulig ad reformernes vej.

IKMLPO udtrykker sin solidaritet med Honduras' arbejdere og folk, som er gået på gaderne i by og på land for at tilbagegive dette statskup og forlanger præsident Manuel Zelayas genindsættelse. Honduras' arbejdere vil herunder forstå behovet for at kæde kampen for demokrati sammen med målet om revolutionær omdannelse af samfundet. I denne kamp har de vores fulde støtte.

Pakistan: USA's nye krig

Borgerlige politikere og medier hylder Obama og Karzai for at ville gennemføre en ny demokratiforcering i Afghanistan – mens de tier om Obamas ny krig i Pakistan

Nobelfredsprismodtager Barack Obama har ikke bare udvidet krigen mod Afghanistan og det afghanske folk ved hjælp af de forhadte og korrupte krigsherrer og fupvalg; han har også for alvor fået startet en krig i det store naboland Pakistan. Den tager karakter af en borgerkrig, hvor den amerikanske hånd er mindre synlig, men ikke mindre nærværende end i Afghanistan og Irak.

De imperialistiske medier fortier, at der er tale om en regulær krig – med USA og ikke det spøgelsesagtige Al Qaeda som den skjulte styrende part. De kalder det en 'aktion mod terrorister og militante' eller en 'militær offensiv mod Taliban' i Pakistan – for at holde sandheden om en ny humanitær katastrofe og en ny imperialistisk krigsforbrydelse skjult for den 'oplyste opinion' i Vesten. Krigen i Pakistan er endnu kun i sin begyndende fase. Der er endnu kun tusinder af dræbte og nogle få millioner flygtninge. Tallene for begge dele vil blive meget højere. Ødelæggelsen af endnu et land – efter Afghanistan, Irak og Gaza/Palæstina – er i fuld gang.

Det toneangivende pakistanske militær og de civile politikere har siden Pakistans dannelse ofte været udrustet og uddannet af og i USA. USA skaffede sig for godt et år siden af med landets miskrediterede kupgeneral Pervez Musharraf, selvom han ydede store tjenester i 'krigen mod terror' og gennemførte en *look alike*-demokratiproces, der gav det ønskede resultat: at den pakistanske hær fører krig mod og dræber landsmænd.

Den pakistanske hær er på ordre fra den amerikansk-valgte præsident Asif Ali Zardari (den amerikansk-valgte

præsidentkandidat Benazir Bhuttos enkemand) nu gået ind i Syd-Waziristan, en af grænseprovinserne, med det erklærede mål at knuse de bevæbnede islamister, der både støtter modstanden i Afghanistan og vender sig mod den pakistanske ledelses pro-amerikanske politik.

Først accepterede Asif Ali Zardari, der blev indsat som præsident i september 2008, de amerikanske drone-angreb i pakistanske provinser, som Obama har udvidet med tusinder af civile dræbte. Dernæst gav USA ham besked på at sætte hæren ind i et stort angreb i et andet grænseområde, Swat-dalen, hvilket han lystrede – med talrige døde og flere millioner civile flygtninge som facit. Det var i maj 2009 og den følgende tid. To millioner indbyggere blev fordrevet fra Swat-dalen, og den pakistanske hær proklamerede sejr over Taliban.

Den eskalerende borgerkrig var sat i gang. Reaktionen på drone-bombningerne og det ufatteligt brutale felttog i Swat førte til voldsomme reaktioner og angreb på det krigsførende militær og regeringen. Nogle angreb har ramt militærets hjerteregioner. Og den pakistanske hær angribes igen i Swat.

Men Swat var bare starten på Obamas og Zardaris pakistanske krig. Nye operationer er planlagt i hurtigt tempo. Felttoget i Syd-Waziristan, hvor omkring 30.000 soldater har til opgave at slagte 7-10.000 stammekrigere, er blot et led i denne krig, hvor landsmænd skal slagte landsmænd og muslimer slagte muslimer, og nye flygtningestrømme er garanteret. Allerede før den nuværende offensiv var mere end 100.000 på flugt.

Sådan er USA's og Obamas plan. Modellen er Irak, hvor det i betydeligt omfang lykkedes at få shiaer (støttet af Iran) og sunnier til at slå hinanden ihjel. I Afghanistan hedder det at opbygge det afghanske militær. I Pakistan er militæret stærkt, atombevæbnet og under imperialistisk kommando.

Sådan skal den pashtunske modstand i Afghanistan knuses, ved at bekrige pashtunerne i Pakistan. Pashtunerne er Afghanistans største folkegruppe, der

Den pashtunske befolkning er den største gruppe i Afghanistan og et stort mindretal i Pakistan

blev splittet op i forskellige lande, da den britiske kolonimagt trak vilkårlige grænser på landkortene i den samme

hensigt om at dele og herske.

Det er ikke en krig mod isolerede 'ekstremister', men mod et stort nationalt mindretal i det nationalt usikre Pakistan. Den støttes ikke af den brede pakistanske befolkning, som vil vende sig imod den katastrofekurs, USA's lakaj Zardari har ført landet ud på.

Det benægtes selvfølgelig, at der føres krig fra Vesten mod muslimer og muslimske lande. Men den altomfattende dæmonisering af islam og muslimer er et led i krigsførelsen, og kendsgerningerne taler deres klare sprog. En kommentator kalder det "Ødelæggelsen af muslimske nationer én efter én, i rækkefølge". Den er gået, siger han, efter "Al-Qaeda,

Taliban, Hezbollah, Hamas, Al-Bashir, Ahmadinejad, Sunni, Shia, Wahabi, Gaza, Irak, Syrien, Sudan, Iran, Afghanistan, og nu Pakistan".

Alle religiøse og etniske, ja, alle tænkelige modsætninger udnyttes til formålet, for at splitte, herske og ødelægge og hindre en omfattende hellig krig, en jihad, mod imperialisterne.

Men til syvende og sidst er Vesten ikke ude i et religiøst korstog. Det er en maske. Det handler om det gamle plyndringstogt, om global magt og udbygning. En rent religiøst baseret modstand er for sårbar til at sejre og fastholde en antiimperialistisk sejr, selvom også den dækker over klasseinteresser og nationale interesser. For at imperialismen skal slås, må modstanden være anti-imperialistisk i alle dens aspekter.

-lv

AfPak: Krig på to fronter

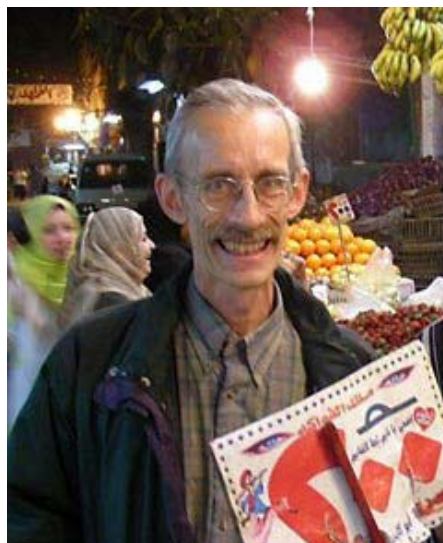
Af Eric Walberg

Den eneste ting, som Obama har gjort rigtig indtil videre er valget af navn... AfPak: Afghanistan og Pakistan. En udvidet krigsskueplads indbefatter Pakistan

Da flere NATO lastbiler blev brændt af i Peshawar forrige uge, lykkedes det en Karachi-student at smide sin sko mod den krigsophidsende amerikanske journalist Clifford May under dennes tale til Afdelingen for Internationale Forbindelser om "Pakistans rolle i at imødegå terrorens udfordring".

I Washington erklærede Pakistans udenrigsminister Shah Mehmood Qureshi bittert, at USA muligvis kender Osama Bin Ladens gøren og laden. Han glemte at drage den passende konklusion med hensyn til, hvad amerikanerne i virkeligheden har gang i, i AfPak.

Også i Washington – og få timer før Nobelfredspriskomiteens beslutning om at give ham prisen – mødtes den amerikanske præsident Barack Obama med sit krigsråd.

Eric Walberg

Det er lige før, at det er svært at sige, hvem der er den største modstander af Obamas planer om at bringe fred til AfPak: Taliban, den pakistanske regering eller Nobel Komiteen. Åh ja, eller praktisk hele verden uden for Washingtons ringvej.

Da verden den 7. oktober markerede 8 års dagen for den amerikanske invasion i Afghanistan, var Taliban stærkere end nogen sinde - deres styrket er næsten firdoblet siden 2006.

"Vi kæmpede mod de britiske invasionsstyrker i næsten 80 år", mindede Mullah Mohammed Omar verden om på Talibans webside www.shahamat.org: "Hvis man ønsker at kolonisere de stolte og gudfrygtige afghaneres land med det grundløse påskud at føre krig mod terror, skal man være klar over, at vores tålmodighed kun vil blive større, og at vi er rede til en langvarig krig". En udtalelse fra ledelsen insisterer på, at: "Vi havde og har ingen planer om at skade nogen af verdens lande, inklusive de europæiske. Vores mål er uafhængighed for landet og opbygningen af en islamisk stat". Den forlanger en øjeblikkelig tilbagetrækning af alle fremmede tropper som den eneste løsning.

To-fronts krig

Der er endnu ingen tegn på, at Obama så meget som overvejer en sådan banal ting. Tværtimod udkæmpes krigen nu på to fronter. Amerikanerne og briterne har iværksat et udvidet træningsprogram for Pakistans Grænsekorpset (GK) i Baluchistan, den nye slagmark.

Programmet er en del af Obama-administrationens massive militære hjælpepakke til AfPak. Pakistan mod-

tager 2,8 milliarder dollars de næste 5 år oveni 7,5 milliarder til civil bistand, men kun hvis hjælpen tilfredsstiller amerikanernes målestok for fremskridt i forhold til "anti-terrorisme og grænsekontrol". Den pakistanske regering og hær er rasende, for ikke at nævne de 60% af pakistannerne, der ser USA som den største trussel mod Pakistan – og med god grund. I de seneste måneder har amerikanske styrker optrappet deres luftbombardementer af landsbyer i de nordlige stammeområder. Ifølge pakistansk presse var der 60 grænseoverskridende amerikanske droneangreb mellem januar 2006 og april 2009. Kun 10 af disse var i stand til at ramme deres mål; de dræbte 14 påståede Al-Qaeda ledere og 687 civile. Selv officiel amerikansk politik (om ikke at dræbe mere end 29 civile for enhver "højt vurderet" person) er blevet krænket. Mindst 23 Al-Qaeda ledere skulle være dræbt, 9 mere end de 14, man rent faktisk påstår at have ramt. Denne snigmordskampagne er en endnu mere skånselsløs udgave af Operation Phoenix i Vietnam, og kan kun føre til øget rekruttering for Taliban og Al-Qaeda.

Sandt nok blev Talibans kontrol over den pakistanske grænseprovins SWAT af den pakistanske hær bragt til brutal ophør i løbet af de sidste 6 måneder, skønt lig af civile stadig smides ud, med anklager om hævn og officiel terror, rettet mod hæren. Og den nærmest totale mangel på genopbygningshjælp fra den pakistanske regering vil, nu hvor vinteren nærmer sig, betyde, at Taliban sandsynligvis vil genvinde SWAT. Lokal opposition mod krigen mod såvel Afghanistan som de pakistanske grænseregioner, især Baluchistan, bliver ved med at vokse. Den længe simrende kampagne for uafhængighed for Baluchistan får dagligt ny styrke.

Kritisk stadie

Obamas krigsplan har nået et kritisk stadie. I et arrogant spil, der minder meget om general MacArthurs udfordring af præsident Harry Truman vedrørende Korea-krigen i 1951, har general Stanley McChrystal for nyligt offentligt krævet 60.000 soldater mere til Afghanistan og frimodigt udtalt, at krigen vil være tabt uden dem. Med en

tilsvarende åbenmundet MacArthur over for sig gav Truman ham en fyreseddel i fuld offentlighed.

McChrystal siges at have tilbudt sin øverstkommanderende adskillige alternativer, "indbefattet en indsprøjtning på maksimalt 60.000 ekstra tropper", 40.000 og en endnu mindre øgning. Det er i militær planlægning almindeligt at drøfte 3 forskellige scenarier for at illustrere, hvorfor den mellemste mulighed er at foretrække, skønt det normalt sker privat. Men Obama-regeringen står overfor voksede blokeringer inden for det demokratiske parti, også hvis han beslutter sig for den mellemste mulighed.

Obamas bedømmelse af AfPak retter sig nu især mod at forhindre Al Qaedas tilbagevenden til Afghanistan. Det er et langt mere begrænset mål, der ville kræve færre eller ingen nye amerikanske tropper. Obama ser ikke længere den primære mission i Afghanistan som fuldstændigt at besejre Taliban eller forhindre dets indflydelse på landets fremtid. Men det er en politik, som møder kraftig modstand fra forsvarsminister Robert Gates og udenrigsminister Hillary Clinton. Gates-Clinton har en pointe: Så snart Taliban anerkendes som legitime spillere, som ikke

Det veludrustede pakistanske militær i krig mod Taliban.

udgør nogen strategisk fare for USA, så vil rædselsgerningerne gennem de sidste 8 år komme til at stå ulideligt klare. Nederlaget for hele det kriminelle projekt vil blive synligt og være lige så ødelæggende for USA, som det sovjetiske nederlag var for USSR.

Gigantisk troppebølge?

Men Gates' og McChrystal gigant-flodbølge af tropper er i alle tilfælde på det nærmeste umulig. Instituttet for Krigsførelse rapporterede for nylig, at det amerikanske militær kun har et begrænset antal tropper parat til at udstationering, dvs. at forstærkningstropper ikke kan nå frem til krigszonen før sommeren 2010. Der er kun tre hær- og flådeenheder (11.000-15.000 soldater), som er klar til indsættelse i Afghanistan i år. Tropperne plages af en alvorlig mangel på helikoptere og alle slags terrængå-

Dansk erhverv vil også spinde guld i krigszoner

En håndfuld danske firmaer opererer i det NATO-besatte Afghanistan, ikke med lægekniv men med profit-udvikling. Danmarks ambassadør i Afghanistan, Reimer Nielsen, nævner nordjyske NCS FUEL, der leverer brændstof til flere af USA's krigsfly; Danimex med kommunikationssystemer til satellit og radio; Copenhagen Contractors der udlejer pansrede biler til NATO og FN, opfører bygninger der udlejes til NATO og for øvrigt leverede stemmeboks til det nylig overståede skandalevalg, alt til forventet omsætning på 3-cifrede millionbeløb.

"Hvis man har midler til at investere i Afghanistan, så kan man regne med en eksplosion på markedet", siger direktør Jeppe Handwerk fra Børsen (her med henvisning til pengegevinst, ikke bomber). DR Online oplyser om danskejede No Lemon, hvis antal af ansatte i Afghanistan på 6 år er steget fra 25 til 1100. De reparerer de 14 000 biler landets politistyrke råder over. Uden krig ingen win-win-historie om arbejde til afghanere og gysser til DK.

Verden på gaden nr. 11, oktober 2009

TAPI gas-rørledningen

ende køretøjer.

Hvad Obama end beslutter - 60.000, 40.000 eller? - vil tropperne efter ankomsten kun have kort tid til at vende om på tingene. (*Senest har Obama ladte meddele, at han ikke vil træffe beslutning om evt. amerikansk troppeforøgelse, før Afghanistan får styr på sine sager og får valgt en regering på retfærdig vis, altså før et omvalg, KP*)

Selv den superloyale canadiske statsminister Stephen Harper har netop igen bekræftet, at de canadiske tropper under ingen omstændigheder vil blive i Afghanistan efter 2011. Enhver plan om en tidsubegrænset besættelse, som nogle embedsmænd i NATO og USA agiterer for, er ren fantasi. Canadas retræte vil blive en del af en strøm. Den canadiske regerings støtte til krigen har ligesom storebrødrene USA og UK hele tiden været motiveret af Afghanistans uudnyttede ressourcemuligheder. TAPI gas-rørledningen - navngivet sådan for dens 1680 km lange rute fra Turkmenistan gennem Afghanistan, Pakistan og sluttelig Indien - er planlagt til at blive bygget med start næste år på selv samme mark, som canadiske og amerikanske tropper nu besætter i det sydlige Afghanistan.

Harper's bedst mulige scenarie er, at rørledningsprojektet skrider fremad med canadisk deltagelse og at miraklet sker - Talibans pludselige, uventede nederlag, der tillader de canadiske tropper at vende hjem, at få underskrevet aftaler om rørledningen og andre ressourcer, og som sikrer ham et konservativt flertal ved det næste valg:

"Canada har potentialet til at slå sine rivaler, fordi det har en uplettet historie i den del af verden", argumenterer Rob Sobhani, direktør for Caspian Energy Consulting: "Folk kan lide

canadierne, canadierne er apolitiske".

Selv hvis miraklet ikke sker og rørledningsaftalen kolliderer, erkender Harper, at hans politiske liv kan være ovre, medmindre tropperne vender hjem, så han er tvunget til at vaske sine blodige hænder ovenpå forræderiet mod Canadas traditionelle internationale rolle som fredsmægler.

Et kinesisk råd

Obama behøver ikke at støtte sig på Taliban som rådgiver om, hvordan krigen skal afsluttes. Vice-direktøren for Kinas Råd for Nationale Sikkerhedspolitiske Studier Li Qinggong udtrykte den officielle kinesiske tankegang den 28. september i Xinhua:

USA skal først bringe "krigen mod terror" til ophør og "stoppe sine militære operationer. Krigen har hverken bragt de islamiske nationer fred og sikkerhed, som Bush administrationen oprindeligt lovede, eller medført nogle håndgribelige fordele for USA selv. Tværtimod er legitimiteten af de amerikanske militære aktioner i stigende omfang blevet betvivlet."

Obama burde drage fordel af den internationale opinion og øjeblikkelig trække soldaterne tilbage. Det er utvivlsomt også, hvad Nobelkomiteen håber, der har sat sin egen troværdighed på spil ved at tildele ham Fredsprisen. FN's sikkerhedsråds permanente medlemmer bør "tegne et vejkort og fastlægge en tidstabel", inklusiv udstationeringen af en international fredsbevarende mission.

Den delikate ironi ved den amerikanske invasion og besættelse af Afghanistan (og Irak) er, at det er Kina, USA's virkelige internationale rival, der har haft den største gavn deraf.

Kinesiske investeringer (og arbejderne) er strømmet ind i begge de amerikanske krigszoner. Hovedeffekten af George W. Bush's to krige og Obamas AfPak har været at fremme kinesiske forretningsinteresser, mens de har efterladt USA bankerot og med dets hær i laser.

Eric Walberg skriver for *Al-Ahram Weekly*.

Oversat og forsynet med mellemoverskrifter af KP efter Global Research 14. oktober 2009

Fodnoter til Obamas krige

USA træner terrorister mod Iran.

Iran har beskyldt USA og UK for at stå bag terrorangrebet, der dræbte 15 højtstående medlemmer af Revolutionsgarden i provinsen Sistan-Baluchestan, der grænser op til Pakistan og Afghanistan. Ifølge den amerikanske veteranjournalist Seymour Hersh træner USA terrorgrupper som Jundallah og MEK (Mujahedin-e-Khalq) til at anrette attentater, der vil skabe kaos og fremkalde en aggressiv reaktion fra den iranske ledelse, der kan tjene som påskud for amerikansk militærangreb. Flertallet i Sistan-Baluchistan er sunnimuslimer, som er i mindretal i det shi'itisk ledte Iran. Jundallah, som erklærer at stå bag attentatet, hævder den bekæmper politisk og religiøs undertrykkelse af sunni'erne.

Sudan på sigtekornet. Hillary Clinton har offentliggjort Obama-administrationens nye politik over for Sudan, der angiveligt skal forhindre landet i at blive en sikker havn for internationale terrorgrupper. Fra nu af vil den amerikanske administration konsekvent tale om 'folkemordet i Darfur', der angiveligt skal foregå. Hvilke konkrete skridt USA har i sinde at tage er ikke afsløret. I en tale i Ghana i juni beskrev Obama Sudan som en 'global sikkerhedsrisiko'. Dermed følger Obama-administrationen den israelske lobby's taktstok. Der finder ikke noget 'folkemord' sted i Darfur.

Stemmer mod Goldstonerapporten.

Den 16. oktober vedtog FN's menneskerettighedsråd Goldstonerapporten, der primært anklager Israel for krigsforbrydelser under Gaza-krigen. 25 af de 47 lande stemte for, mens USA og fem EU-lande stemte imod, at Israel drages til ansvar for dets forbrydelser. Ikke et eneste EU-land stemte for rapporten - heller ikke den 'rød-grønne' norske regering (=S/SF). Alle, der stemte imod, eller undlod at stemme, er og gør sig til medskyldige i Israels forbrydelser.

3000 euro humanitær hjælp til Unha-Ri i Nordkorea

Af Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har i oktober haft en delegation på besøg i DDF Korea (Nordkorea). Delegationen er netop vendt tilbage til Danmark. Under besøget afleverede den humanitære gaver i form af køkkenudstyr, gulvbelægning, tre el-orgler og fødevarer til landsbyen Unha-ris børnehave. Ligeledes fik byens landbrugs kooperativ doneret 800 liter dieselolie. Unha-ri ligger i Onchonamtet i Sydpyonganprovinsen ca. 100 km vest for hovedstaden Pyongyang.

De 3000 € svarende til ca. 23.000 kr. var indsamlet af Venskabsforeningens humanitære indsamling, Nordkoreaindsamlingen, giro 5 25 22 45.

Børnehavens leder, O Yong Sin, og kooperativ farmens formand, Ro Bong Ho, udtrykte en hjertelig tak for gavedonationen fra Venskabsforeningens indsamling. Ro Bong Ho understregede i sin takketale, at de 800 liter dieselolie "ramte en tør plet", idet de afgørende kan medvirke til, at traktorer kunne få brændstof, således at oktober-rishøsten rettidigt kunne transporteres inden døre

uden at udsættes for fugtskader. Brændstof- og energimangel i DDF Korea er så stor, at traktorer og lastbiler ofte ikke kan køre og høsten derfor må bæres hjem ved håndkraft på den mere tids- og arbejdskraftkrævende måde.

Under besøget i DDF Korea fik delegationen i øvrigt et positivt indtryk af den økonomiske situation. Der er fremgang, om end der er langt igen til de ambitiøse mål, der er sat inden for de forskellige sektorer, samt hvad angår fremme af velfærd og levestandard frem til 2012, hvor republikkens grundlægger, afdøde præsident Kim Il Sung's 100-års fødselsdag skal fejres.

Under delegationens besøg havde den samtaler med ledelsen for Den Koreanske Komite for Kulturelle Forbindelser med Udlandet. Her kom det frem, at man for tiden anlægger en mere pragmatisk linje over for myndighederne i Sydkorea. Således fortsættes en række Nord-Syd økonomiske projekter og familiesammenføringsprojekter, der politisk er mulige. Men grundlæggende har nordkoreanerne ikke tillid til det regerende højrestyre i Seoul. Så en genoplivning af Nord-Syd-forsoningen og samarbejdet må vente på, at der igen kommer nye positive politiske vinde fra magthaverne i Sydkorea.

Med hensyn til forholdet til USA betragter DDF Korea sig som havende fat i den lange ende til trods for fortsat blokade og alvorlige krigstrusler. DDF Korea er rede til bilaterale forhandlinger med USA, og ligeledes multilaterale forhandlinger med landene involveret i den såkaldte koreanske

atomkrise. Dog betragter man i DDF Korea de tidligere Beijing-sekspartsforhandlinger som en død sild på grund af de alvorlige krænkelse, DDF Korea føler sig udsat for fra de øvrige fem parter efter deres støtte til FN's Sikkerhedsråds resolutioner vendt imod DDF Korea i april og juni tidligere på året.

Anders Kristensen, Formand

1. Unha-ri, byskiltet.
2. Leder af Unha-ris børnehave, O Yong Sin, modtager gaverne fra Nordkoreaindsamlingen.
3. Børn fra Unha-ri-børnehaven vinker farvel.
4. Formanden for kooperativfarmen, Ro Bong Ho, takker for gaven fra Nordkoreaindsamlingen – her sammen med Venskabsforeningens formand, Anders Kristensen.

Støt
Kommunistisk Politik
Hold Netavisen på nettet
Giv et bidrag

til den økonomiske
kampagne

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring
ved flytning

Regeringen afskrækker borgere fra klima-aktiviteter

Ngo'ernes klimasekretariat, People's Climate Action, advarer mod regeringens nye lovpakke, der bremser klimainteresserede borgere i at deltage i aktiviteter omkring topmødet.

People's Climate Action har stået for uddelingen af 20 millioner kroner fra regeringen til borgerinddragende klimaaktiviteter. Sekretariatsleder Lene Vennits siger blandt andet:

- Det er problematisk, hvis regeringens nye lovpakke forhindrer folk i at bruge deres grundlovssikrede rettigheder til at forsamle sig. Vi frygter, at tiltag som "administrative anholdelser" får den effekt, at almindelige mennesker vil blive afskrækket fra at deltage i klimaaktiviteter.

- Regeringens klimakonferenceudvalg har givet 20 millioner kroner til ngo'er og foreninger, som har fået pengene til at engagere borgerne i klimadebatten. Nu vender regeringen så på en tallerken og introducerer en lovgivning, der afskrækker folk fra at engagere sig.

- Vi har jævnlige møder med Københavns Politi, og det er ikke vores indtryk, at politiet mangler redskaber til at styre demonstrationer og andre aktiviteter. Det er derimod vores opfattelse, at både politi og ngo'er ser den store "Global Day of Action" – den globale aktionsdag den 12. december med en stor folkelig demonstration – som en fredelig begivenhed.

People's Climate Action

Støtteaften for Kommunistisk Politik

Sydhavnen,
København
Lørdag
den 31. oktober
kl. 18

Lækker mad
Klima-aktiviteter
Kort oplæg ved Lars Grenaa
Kultur og musik med bl.a.
Katrine Aagaard

Pris 50,- kr.

Tilmelding og yderligere oplysninger -
send en mail til kompol@apk2000.dk

Straf

kan udfærdiges på mange måder,
fængsel, samfundstjeneste,
- eller, - at idømme 12-årige
at bære en elektronisk fodlænke
hvorved deres gøren og laden kan følges døgnet rundt.
Denne strafform og sænken kriminel lavretsalder,
kan hos de straffede medføre så megen had og
aggression,
at de på sigt kan blive forslagsstillerne
af så pervers udført strafform,
- banemænd.

N.B.

Løslad Mohammad Othman

Den 22. september 2009 blev den palæstinensiske menneskerettighedsaktivist Mohammad Othman arresteret af israelske soldater ved Allenby Bridgegrænsen mellem Jordan og Vestbredden.

Han blev i første omgang ført til Huwara-fængslet. Et par dage efter blev han overført til et "forhørscenter" i Kishon nær Haifa og sat i en isolationscelle. De israelske myndigheder har endnu ikke givet er begrundelse for arrestationen af Mohammad.

Mohammad har i de sidste ti år kæmpet for palæstinenserne rettigheder og deltaget aktivt i "Anti-Apartheid Wall"-kampagnens arbejde. Da han blev arresteret, var han på vej hjem til Vestbredden efter et kampagnebesøg i Norge, hvor han talte ved flere møder.

Arrestationen af Mohammad Othman – og tusinder af andre palæstinensiske aktivister – er blot endnu et eksempel på staten Israels hæmningsløse forsøg på at isolere det palæstinensiske folk og forhindre palæstinensiske aktivister i at rejse ud og fortælle om de mange folkeretlige overtrædelser, zionisterne dagligt begår i forhold til palæstinenserne.

Internationalt Forum støtter det palæstinensiske folks fortsatte kamp mod zionismen og kræver:

Løslad Mohammad Othman og
alle de andre politiske fanger i
Israels fængsler nu!
For et frit Palæstina!
Styrk den internationale
solidaritet!

Internationalt Forum

Atomkraft i EU og de danske medier

Under dække af klimakrisen forsøger kræfter i EU på mange måder at få indført atomkraft som fremtidens energikilde. Allerede nu stammer en tredjedel af EU's elektricitet fra atomkraft i 15 EU-lande.

I marts 2008 forsøgte Sarkozy og Gordon Brown at indgå en aftale om udvikling af en ny generation af atomkraftværker og eksportere teknologien til resten af verden. Det blev dog "kun" til, at de i den fælles udtalelse kaldte atomenergi for "fremtidens energi", så det blev der ikke skrevet meget om.

I april 2008 udtalte EU's energikommissær, Andris Piebalgs: "Atomenergi er et vigtigt bidrag til vores kamp mod klimaforandringer og sikkerheden i energiforsyningen, men vi er nødt til at styrke samarbejdet mellem EU's medlemsstater, så sikkerheden ved atominstallationer og behandlingen af atomaffald bliver bedre."

I juli 2008 viste en undersøgelse på europæisk plan, at flere europæere støtter atomkraft. I ni lande endog med et flertal, og i Danmark med en stigning på syv procentpoint på to år til 36 pct. i 2007.

Krisen omkring Ruslands stop for gasleverancer i februar 2009 satte yderligere skub i sagen, idet lande med afhængighed af gasleverancerne åbner for forøgelse af atomkraft.

Og i maj 2009 opkøbte Tyskland og Frankrig områder i Storbritannien, hvor der skal bygges atomkraft-anlæg.

Den 13. oktober 2009 forsøger Ekstrabladet sig med en lille historie om, at der er foregået transport med skib gennem danske farvande af fransk atomkraft-affald. Det er en foramtale af den undersøgende dokumentar "Nukleart Mareridt", der vistes dagen efter i fransk og tysk tv. Det er dog ikke det,

der bliver skrevet om i den danske presse i dagene derefter. Ingeniøren bragte en længere dokumentation af udsendelsens indhold lige efter.

Men genanvendt uran er ikke klassificeret som nukleart affald. Juridisk er det bare "radioaktivt materiale". Derfor er grænseoverskridende forsendelser af den slags affald ikke forbudt.

I stedet har de fleste aviser en historie om, at danskerne foretrækker atomkraft frem for olie og gas. Berlingske Tidende skriver 15. oktober om atomkraftens opblomstring omkring Østersøen, og Politikens leder den 16. oktober slår til lyd for, at vi bør genoverveje atomkraft.

Danmark har kun haft et lille atomkraft-anlæg til forsøgsbrug i Risø, men det et stort projekt at få lavet en losseplads for affaldet. Det ser dog alligevel ud, som om det kun er Ingeniøren, der skriver om, at forundersøgelsen er gået i gang i august 2009.

At Rusland vil bygge et atomkraftværk i Kaliningrad, mindre end 350 km fra Danmark, at landene rundt om Østersøen har travlt med at skrue op for kernekraften, og at alene de seneste måneder har Litauen, Polen og Hviderusland sat turbo på egne planer om nye atomkraftværker, er til gengæld oplysninger, man skal lede efter.

Først den 18. oktober skriver Politiken i en mindre artikel i udlandssektionen om den nævnte dokumentar-udsendelse "Nukleart Mareridt". Den har nemlig sat ny gang i debatten om kernekraft i Frankrig, og atomenergikommissionen CEA har med omgående virkning indstillet afmonteringen af et laboratorium på atomforskningscentret Cadarache som følge af, hvad kontrolmyndigheden for atomar sikkerhed, ASN, betegner som 'helt uacceptable

forhold og procedurer'.

Det fremgår desuden her, at også Angela Merkel under den tyske valgkamp blev nødt til at fastslå, at atomkraft er en 'midlertidig teknologi', og at den kommende borgerlige regering i Tyskland holder fast ved løfterne om en gradvis udfasning af atomkraften!

Angela Merkels løfte faldt i forbindelse med afsløringen af, at affaldsdepoterne i Gorleben i Niedersachsen ikke alene rummer langt mere affald, end skiftende regeringer hidtil har indrømmet, og at Sikkerhedsforanstaltningerne i Gorleben er heller ikke i orden...

Atomkraft er industriens svar på CO2-problemet, det er ikke en løsning, der opfylder folkenes krav om balance.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

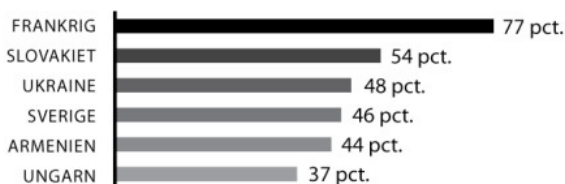
Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Andel af energi fra atomkraft i udvalgte lande

I Frankrig er det i dag EDF, der med 58 kernereaktorer producerer næsten 90 procent af landets elektricitet.

”Krisens anden bølge”

811.800 personer har i det sidste år været sat uden for ordinært arbejde. Det er alarmerende: 23 pct. af alle i alderen mellem 16 og 64 år! Det er en stigning på 51.000 i forhold til året før, som er omvendt proportional med faldet i produktionen: Bruttonationalproduktet faldt med 7,2 pct. Økonomer forventer, at det fortsætter faldet i det forløbne år med yderligere fem pct. Måske fortæller virkeligheden os, at det nærmere bliver 7,5 pct. Oftest tager økonomerne de for kapitalen positive briller på.

For arbejderne er krisen alt andet end positiv. Krisen, der er forårsaget af det kapitalistiske system med dets indbyggede spekulation og åger, tørres nu af på arbejderklassen. Det kan også måles i antallet af fuldtidsledige, som alene i 3F er steget med 1.100 på blot én måned. Nordea vurderer, at ledigheden på det samlede arbejdsmarked vil stige med 5.000 fuldtidsledige om måneden i en periode endnu.

De danske arbejdsgivere er i øvrigt i forhold til mange af deres konkurrenter i udlandet favoriseret af en speciel struktur på det danske arbejdsmarked. Det er simpelthen lettere at fyre arbejdere, idet arbejdsgiverne i Danmark ikke har de samme sociale forpligtelser. Derfor trækker de betydeligt hurtigere på aftrækkeren.

Såkaldte eksperter kalder situationen for krisens anden bølge. Det er imidlertid ikke nogen tilfældighed, at fyringerne igen vælter økonomiske korthuse og familiers husholdningsbudgetter. Antallet af familier, der bliver sat på gaden af kongens foged, er også støt stigende. Folk må vælge mellem at sulte eller gå fra hus og hjem. Den anden bølge kan meget let hænge sammen med, at tilskuddet fra bankpakkerne er ved at være brugt op. Den økonomiske indsprøjtning med frigivelse af SP-midlerne har ikke haft den

Stigningen i arbejdsløsheden bliver omtalt, som var det en anden tsunami. Men noget kan gøres

forventede effekt. Midlerne er gået til en tvungen konsolidering af familieøkonomien, eller for de færrestes vedkommende en udenlandsrejse, hvilket produktionsapparatet i Danmark ikke har haft megen gavn af.

Bankpakkernes effekt på den kapitalistiske krise på globalt plan er af progressive økonomer også udtrykt således: ”Det er som at sætte plaster på en amputeret arm på en kræftsyg patient.”

Forbundsformand i 3F, Poul Erik Skov Christensen, er utilfreds med den store stigning i arbejdsløsheden:

Han peger i øvrigt samtidig på to meget centrale problemer:

- *Det er især de unge familier, der rammes af ledighed, da ledighedsprocenten især er høj blandt de 16-40-årige, og der er det altså voldsomt hårdt, hvis man skal ned på halvtreds procent af den lønindkomst, man har haft, fordi dagpengenes dækningsgrad er så dårlig, som den er.*

Arbejdsløsheden rammer specielt den yngre generation, hvor det også på grund af udgifter til børn og etablering gør ekstra ondt, og dækningsgraden er alt for svag. I dag mister gennemsnittet af 3F’s medlemmer 57 pct. af deres indkomst, hvis de bliver arbejdsløse:

- *Det vil være en rimelig dækning, hvis kompensationen igen nærmer sig 90 procent, hvis det skal ske, så skal dagpengene sættes op med omkring 25*

procent, siger Morten Kaspersen, formand for 3F’s a-kasse.

Initiativet OK 2010 har startet en underskriftsindsamling på følgende grundlag:

”På 25 år er dagpengedækningen for arbejdsløse udhulet med 25 procent. En gennemsnitlig LO-arbejder mister halvdelen af sit eksistensgrundlag ved arbejdsløshed.

Med en dagpengesats på højst 15.700 kr. pr. måned er mange i risiko for at skulle gå fra hus og hjem, hvis de fyres. Det er urimeligt og helt uholdbart både for de ledige og for samfundet.

Derfor skal dagpengene sættes op med 25 procent nu.”

Det er oplagt et fuldstændigt korrekt krav, som ikke kun er en kraftig forbedring for de arbejdsløse, men samtidig også en støtte til de arbejdendes kamp for mere i løn. Frygten for arbejdsløshed, som holder mange tilbage fra at kæmpe, vil reduceres i takt med en forbedring af de arbejdsløses vilkår.

Men dette krav er utilstrækkeligt. Det gælder kun arbejdsløshedsforsikrede. De mange, som ikke er i A-kasse – og det er en meget stor del af de unge, der ikke kan få job eller praktikplads – er henvist til endnu uslere forhold – og kravet om minimum 25 % forhøjelse af bistandshjælpen, og sikring af at alle kan få en rimelig hjælp gennem krisen, hører med.

Det er til gengæld ikke et krav, der i sig selv kommer selve arbejdsløsheden til livs, endsiige reducerer den. Her må der andre boller på suppen. F.eks. at få sat gang i hjulene bl.a. gennem offentlige investeringer i en infrastruktur baseret på vedvarende energi. Og ved OK2010 ikke mindst kravet om nedsat arbejdstid med fuld kompensation – henimod 30 timers ugen! **FJ**